

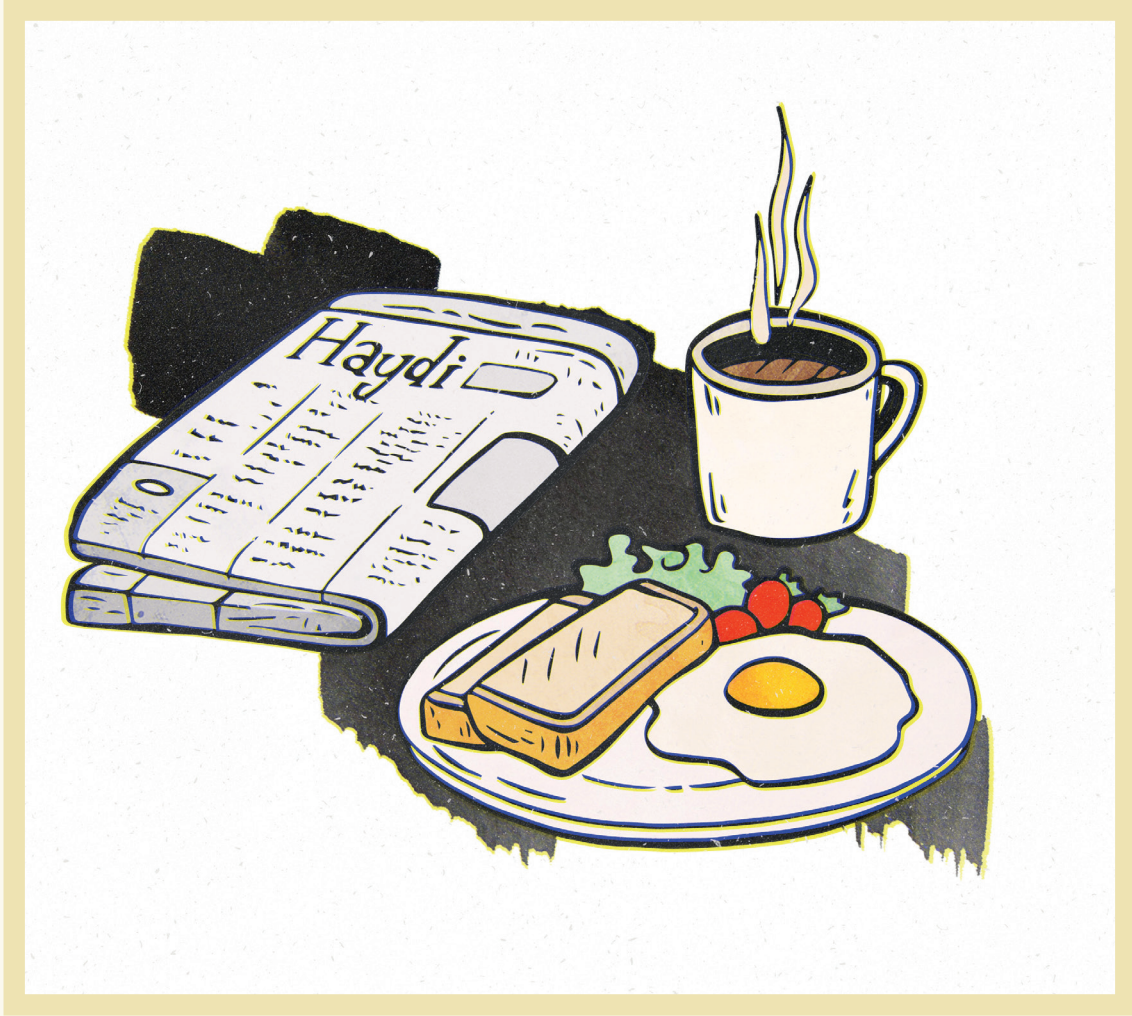
HAYDİ

Mart-Nisan 2021

6. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi
Mart-Nisan 2021
6. Sayı
Ücretsiz

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Eren Sülün
Özden Selim Karadana
Yahya Altun

Editör

Eren Sülün

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat

Kapak Görseli

Kaan Benli

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

İçindekiler

- [4] Özden Selim Karadana *Önsöz*
- [5] Sevdâ Deniz Karalı - Billy Joel *Şiir*
- [6] Sevgi Can Yağcı Aksel - Gyümölç Leveş *Öykü*
- [11] Sena Çelen - Hüsrân, 2018 *Fotoğraf*
- [12] Levni Hakan Şahin - Tutsak *Öykü*
- [16] Cevher Tat - Koklaya Koklaya *Öykü*
- [19] Özden Selim Karadana - Asansör *Öykü*
- [21] Ayaz Yıldız - Boğuluyor Kadınlar *Fotoğraf*
- [22] Gizem Kargin - Şimdi Çok Uzakta *Öykü*
- [25] Yahya Altun - Bir Selâm Vereyim Dedim *Öykü*
- [30] Günsu Özkarar - Paraşüt *Öykü*
- [33] Rümeysa Sari - Yeşillik *Karikatür*
- [34] Kürşat Batuhan Tezel - Keder *Öykü*
- [35] Rümeysa Sari - Nohut *Deneme*
- [39] Kaan Benli - Kissing Colors* *İllüstrasyon*
- [40] Eren Sülün - Degüstasyon *Öykü*
- [46] Şevval Balkan - Bit *Öykü*
- [50] Güney Coşka - Mor Bi'Kıptırsızlık *Şiir*

*Öpüşen Renkler

Sevgili okur,
Haydi'nin 6. sayısıyla karşınızdayız. İlk sayıdan bu yana on ay geçti. Bana öyle geliyor ki; haydi bir dergi çıkaralım, dememiş olsaydık varlığından dahi haberim olmadığı bir şeyin eksikliğini duyardım.

Yeni insanlara, yeni yaşamışlıklara uzak olduğum bu dönemde, hikâyelerinize tanık olmak bana iyi geliyor. Kalemimi elinden düşürmeyen arkadaşlarımı selamlıyorum.

Sevgili okur,
Ülke gündeminde de dünya gündeminde de yüzümüzü güldürecek bir şeyle, yakın zamanda karşılaşamayacağız gibi duruyor. Bu yazıyı geçen hafta yazıyor olsaydım çok farklı şeylerden bahsediyor olabilirdim ama bahar geliyor. Gün ışıyor her şeye rağmen. Biz şimdilik kendi gündemimize kulak verelim. Bu baharda "işte bu" dediğiniz anlarınız olur umarım.

Sevgili Sevgi Can Yağcı Aksel,
Sizinle bir öykünüz vasıtasıyla tanışmış olmaktan çok mutluyum. Davetimizi kabul edip altıncı sayımıza konuk olduğunuz için çok teşekkür ederiz.

Sevgili Yahya,
Bu sayı yayınlandığında doğum gününü kutluyor olacağız. İyi ki haydi, dedin. İyi ki doğdun, iyi ki varsın.

Billy Joel

Sevda Deniz Karali

Şiir

hiç vakti değildi billy joel
ben koltuğuma sıkışmış
üzerimde ananemin ördüğü örtü
ananem yıllardır ölü
çay yapmayı unutmuşum
kilometrelerce uyuşmuşum
pedal diye dünyayı
ya da tekerlek
öyle ummuşum
dünyanın döneceği yok, benim sanki geleceğim
pilav diye tuz yemişim
yan komşu yine yanda
müsvedde, kurşun kalem
etrafa boş bakışlar
sonra sen başlıyorsun
“ama olmak istediği başka bir yer var”
koltuğuma sıkışmış oturuyorum
bu gece şarkını ben söylüyorum.

Gyümölç Leveş

Sevgi Can Yağcı Aksel

Öykü

İlk kez onunla tadacaktı bu tuhaf şeyi. Çorba. Bu bir çorbaymış. İçinde meyveler yüzüyor. Rengi toz pembe. Meyve çorbasıymış bu. Macarcası, duyduğu kadarıyla şöyle bir şey: “Gyümölç Leveş”

-Çorba yer misin?

-İçerim.

Attila tam kaşığı ağzına götürecekken, Lila hayretle sordu:

-Çorba içilir mi hiç?

Kaşık gerisin geri meyve kokularının yükseldiği kâseye dalıp kayboldu, burnuna dolan böğürtlenli orman kokusu Attila’yı çocukluğuna götürmüştü, Melan Çayı kıyısında çalılardan meyve toplarken ormanın derinliklerinde kaybolduğu zamanlara. Gittiği yerden hızla döndü:

-Bizim dilde içilir.

-Gyümölç Leveş, dedi içilmez, yenir. Macarcada yenen şeyler içilmez.

-Biz birçok şeyi içeriz, sigarayı örneğin, dedi Attila. Tam da sevdikleri insanlara “yerim seni” dediklerinden söz edecekti ama gözleri çorbada yüzen o kahverengi şeye takıldı: Bir karanfil tanesi.

-Bu çorba yaz aylarının vazgeçilmezidir. Böyle içini serinletir insanın, dedi Lila.

-Meyveden çorba ha?

-Meyveden çorba, evet. Meyveli çorba. Meyve çorbası. Böğürtlen, ahududu, çilek, kayısı... Yaz meyvelerinden. Artık tadına bakacaksın herhalde!”

Bakacaktı tabii. Onun yanında beş dakika fazladan kalabilmesini sağlayan her şeyi yapardı. Ama önce izin istedi, çantasını kapıp banyonun yolunu tuttu, kısa süre sonra geri geldi. Hazırdı; çorbayı bir güzel içecek, gerekirse yiyecek, içindeki karanfili gizlice peçeteye tükürecekti.

Yani biraz garipti çorbayı yemek. Çorba olmayan ama çorba denen bir şeyi içmemek. Komposto desen değil, erimiş dondurma desen değil, hepsine benziyor ama hiçbirisi gibi değil. Bir kere sıcak değil, dahası tuzlu değil. Yoğurtlu buğdaylı yaz çorbasıyla da ilgisi yok. Şerbet gibi ama kıvamlı değil. Meyvalı muhallebi ile vanilyalı dondurmanın karışımı gibi belki. Bu olsa olsa muhallebili meyve dondurması gibi bir şey olabilir.

-Beğendin mi? Sevdiysen haftaya yine yeriz.
-Bayıldım! Sen yap her hafta içeriz.

Sessizlik çöktü. "Her hafta." Fazla ileri gitmişti.

Onunla görüşmeyi iple çekiyordu. Bu ülkeye geldiğinden beri yabancı olduğunu unuttuğu, tek yer bu evdi. Haftada bir gün, iki saat. Koltuğunda eğreti oturmuyor, balkonundan aşağı bakmaya korkmuyor, banyosundaki buğuyu yadırgamıyor, havlusuna elini kurulamaktan rahatsız olmuyordu. Evinde hissettiriyordu her şey. Neredeyse kanepenin üzerinde her zaman katlı duran pelüş örtüye sarınıp bir güzel kestirebilmek için izin isteyecekti. Bu kadarını yapmadı tabii.

Neydi onu böyle mutlu eden? Her şeyden önce kapıdan ilk girişinden beri tanıdık gelen o koku. Yuva kokuyordu burası. Kendisine "hoş geldin" derken yanağına kondurduğu öpücüğe gizlenmiş ten kokusu, çiçek kokusu, baharat kokusu, kahve kokusu, yeni yıkanmış çamaşırların kokusu buram buram tütüyordu.

Başlarda seks için geliyordu buraya. Kabul edilmiş olmak iyi gelmişti ona. Öyle çok seks düşkünü biri sayılmasa da her türlü yakınlığa özlem duyduğu kesindi. Evden uzakta, ruhunu sokacak bir kabuk bulmuştu. İkisinin de soyunduğu zamanların çıplaklığı dışında çıplak bir salyangoz gibi hissetmediği tek yerdin burası.

Lila uygun olduğunda onu arayıp çağırıyordu. Telefonu haftada bir mutlaka çalıyordu. "Sen çok değişiksin" demişti bir keresinde Attila'ya. Ah "değişik" olmak. Kimselere benzememek. Biricik olmak. Bunu duymaya nasıl da muhtaç insan ruhu. Yalan olsun ne fark eder. Yeter ki cınlasın evrende bir yerde. Biri desin ki "sen başkasın" Tabii "değişiksin" tam olarak bu anlama gelmiyor da olabilirdi ama ne fark eder. Lila ise gerçekten bambaşka bir kadındı. Dürüst, dobra, sahici, ruhu apaçık ortada. Kimseye benzemeyen oydu. Attila bunu hiç söylemedi. İltifatlara doyduğuna emindi.

Zaman geçtikçe "seans" sonrası zamanların iyice bağımlısı oldu. Lila'nın her şeyine alışıyor. Mavi gözlerine, kara saçlarına, sabun kokan çamaşırların parfümüne karışan bedeninin tütüsüne. Varlığı, bu tütüye katıldıkça eve de iyice yerleşiyordu. Bir keresinde elindeki çorba kasesini düşüren Lila'nın kendi kendine söylenişini izlerken, yine alevlendi içi: Sesi, ah o sesi. Sesine de tutkundu.

Rengârenk, yumuşacık, tedirgin, her an takılıp düşecekmiş gibi, seken, bazen paldır küldür koşturan ama kabına ve o minik cüssesine hiç sığmayan gümbür gümbür sesi. Arada bir şarkı söyleyeceği tutardı, ama nasıl da kötüydü kulağı! Yine de bu güzelim ses notaları dahi hizaya getiriyordu. Lila ara sıra “niye öyle dik dik bakıyorsun?” diye sorardı. Attila susup gülümserdi. Sesine bakıyordu; bu sesin tılsımını çözmeye çalışıyordu. Ne vardı içinde bu baharatlı sesin? Bir kere acı. O kesin.

Lila’yı konuşturmayı seviyordu. Lila da konuşmayı. Özellikle politikadan. Kadın haklarından, çevre kirliliğine her konuda net fikirleri vardı. Ona verseler ne güzel yönetecekti ülkeyi. Konuşsun hep. Söylen-sin, yakınsın, dalga geçsin, hepsi kabul. Yeter ki varlığı, dere yatağındaki çakıl taşları gibi şingirdasin, zamanı gürül gürül yıkasın. Sesinden taşan her bir duyguya tek tek dokunabilmek istiyordu. Suyu avuçla-maktan farkı yoktu bunun elbette. İşte yine gülmek üzere, yok yok ağ-layacak. Ne oldu şimdi? Çorbaya kayısı koymuş bugün. Bu kadar da güzel “kayısı” denilmez ki!

Attila kapıdan her girişinde bir şeyler keşfediyordu: Nesneler. Sanki önceden gizlenmiş de şimdi ona ısındıkça kendini göstermeye başlayan anı koleksiyonu parçaları. Rafta tozlanmış bir fotoğraf, kenarı sigara külünden yanmış bir dantel parçası, üç bacaklı bir at biblosu, durmuş bir cep saati, cildi ayrılmış, sayfaları eksilmiş bir yemek kitabı. Her biri Lila’nın şimdiye ait olmayan zamanından Attila’ya bakıyordu. Bodur bir kalem, vazoda unutulmuş kuru kır çiçekleri, yarısı içilmiş mi-nik bir çay bardağı, metal soğuk, kalabalık bir kül tablası, başka başka dillerde mektuplar. Ne çok dil biliyordu sahi! Hangi dili konuşursa o coğrafyanın iklimine bürünüyordu, yerküreyi dolaşıp durmaktan yo-rulmuş mevsimlere.

Zaman hızla aktı böyle, kayısı, böğürtlenli, portakallı, karışık gyümölç leveşler yiyip durdular iştahla. Buluştukları zamanı çoğalta-bilmek için lezzetli mi lezzetli bir gerekçe: Gyümölç leveş! Bu marifet-li çorba işleri biter bitmez vedalaşıp ayrılmağını önlüyordu, daha ne yapsın?

Yudumlar, yutkunmalar:

-Beğendin mi?

- Oh leziz, bitmese keşke!

-Tanrım bu harika bir şey! Hep pişir!

-Tamam, hep pişireceğim sana!

- Hep.

Lila da Attila'ya alışmıştı. Süreyi daha da uzatabilmek için ikinci bir kâse meyve çorbası koyar oldu masaya. İkinci çorba bazen fazla geldi, paylaştılar. Aynı kâseye daldırdılar kaşıklarını.

Bir gün, Attila kapıyı çaldı, Lila açmadı.

Attila defalarca bastı zile.

Balkondan: "Ben seni arayacağım, şimdi gelme!" diye seslendi Lila.

Attila şaşkınlık içinde oradan ayrıldı.

Lila onu bir daha aramadı.

Ah Lila! Nasıl arasın. Buluşacakları günün sabahı, gyümölç levesi aldığı büfenin önünde kalakalmış meğer. Büfe kapanmış! Bu bir felaketti çünkü çorbayı kendisinin pişirmediği anlaşılacak, büyük yalanı ortaya çıkacaktı. Attila'ya söylediği yalan, bu hayattaki en sevdiği gerçeği mümkün kılmıştı. Onun gözündeki kendini öyle çok sevmiştir ki, bunun değiştiğini, hayranlığın yerini düş kırıklığının aldığını görmeye dayanamazdı. Kendini açıklamaya niyeti yoktu. Hem bu ilişkinin bir geleceği yoktu ki. İnceldiği yerden kopacaktı işte. Lila için zor günler başlıyordu.

Günler Attila için de zor olacaktı. Lila'sız, evsiz kalmıştı, kabuğunu bıraktığı yerde bulamamış bir salyangoz gibi. Kilitli tuttuğu bütün acılar gözlerinden firar etti. Yürüdüğü yolları sümükleriyle parlattı. Kimse tarafından fark edilmeyen bir yabancı olmanın rahatlığıyla utanmadan ağladı sokaklarda. "Neden acaba?" diye sorup durdu kendi kendine. İçi içini yedi ama aramayacaktı, kırılmıştı, hem kocaman adamdı ve bir alışkanlığın her şeyi alt üst etmesine izin veremezdi. Lila'ya muhtaç değildi. Kimseye muhtaç olamazdı. Yalnızların böyle lüksleri yoktur.

Bir de iyi yanından bakalım. Her seferinde çorbadan önce kendine fazladan iğneler vurmak, karanfil alerjisi yüzünden bir sürü ilaç yutup sağlığını riske atmak zorunda kalmayacaktı en azından. Bir diyabet hastası için büyük çılgınlık anlamına gelen bu şekerli çorbalar başına çok iş açmış, hastaneyi mesken tutmuştu. Attila, doktor kuyruğunda dağıtılan yeni açılan bir büfenin broşüründe menüde "gyümölcs leves" yazısını görünce işte bunları düşündü.

Belki de Lila için de böylesi daha iyi olmuştu çünkü hem bir yalanın yükünden kurtuldu hem de bir düşün peşinde sağlığından olmaktan. O da diyabet hastasıydı. Doktor kuyruğunda eline tutuşturulan, hastanenin karşısında taşınan büfenin menüsünde gördüğü “gyümölcs leves”in Lila’ya düşündürdükleri ise bunlardı.

Derken doktor seslendi. Attila, “Lila” adını duyunca irkilip sağa sola bakındı.

Bu bir aşk hikayesi miydi? Gibi.
Gibi, bir şey aslını ne kadar temsil edebilirse.
Meyveden çorba yapmak nasıl bir şeye benzerse.

Denemek isteyenlere, gyümölç leves için gerekli malzemeler:

1 kilo karışık yaz meyvesi,
1 su bardağı şeker
1 paket krema (bizde tejföl yok çünkü)
Tarçın kabuğu, vanilya ve karanfil.

Yapılışını bu öyküden öğrenebilmek zor. Büfenin yeni adresini Lila ile Attila’ya soralım.

Hüsran, 2018

Sena Çelen

Fotoğraf

Önünde durduğum bahçe kapısı, etrafı bakımsız çalılıklarla kaplı, çakıllı yolda daha fazla yürümeme gerek kalmadığını müjdeliyor. Cebimden çıkardığım mendille alnımda biriken ter tabakasını siliyorum ve kapıdan geçiyorum. Bu uçsuz bucaksız bahçenin tedirgin edici dinginliğine teslim olmaya çabalarken, epey uzakta, ikili, üçlü gruplar halinde yavaşça yürüyerek sohbet eden insanların arasında durmuş, bana el sallayan Damla'yı görüyorum. Esmer teninin bir kısmını zarıfçe kaplayan, beyaz, yazlık elbisesi içinde Damla ve onun yanı başında duran bembeyaz, kabarık tüylü Sibiryalı kurduna doğru ilerlemeye başlıyorum. Ben yürüdükçe büyüyen bu muhteşem fotoğraf karesine birkaç saniye daha fazla bakabilmek için adımlarımı yavaşlatıyorum. Damla, güneşten rahatsız olan gözlerini iyice kısarak, hoş geldiğimi söylüyor. Kendisine sarılmak için öne doğru eğiliyorum ve birdenbire acıyla bağırıyor. Herkes bize bakıyor. Yer yarılrsa da içine girsem. En şefkatli ve kaygılı yüz ifademi takınıp ne olduğunu soruyorum. Çenesi omzuma çarpmış. Dişi çürükmüş, çok ağrıyormuş. Benim patronum; Damla'nın hem babası hem işvereni, bahçesinde dikildiğimiz görkemli çiftlik evinin sahibi Kamuran Bey geliyor. Önce kızına verdiğim zararı ölçüyor, sonra hoş geldiğimi söylüyor. Beni işten çıkaracağından deli gibi korktuğumu biliyor gibi bir hâli var. En samimi yüz ifademi takınıp doğum gününü kutluyorum ve aldığım şarabı kendisine takdim ediyorum. Alman müşterileri benim yüzümden değil, Damla yüzünden kaybettığımızı açıklayabilsem keşke.

Damla bana bir şeyler anlatırken, etrafı seyredivorum. Bahçenin bittiği yerde başlayan, hayli alçak tavanlı, garip yapının eve bağlanan bir geçiş olduğunu düşünüyorum. Yeni biçilmiş yemyeşil çimenler o kadar sık filizlenmiş ki, zemin halıfleksle döşeli gibi gözüküyor. Bahçenin tam ortasında mermerden, büyük bir çember; çemberin içinde odunlar, etrafında sırtsız, ahşap banklar var. Bir köşede bahçe salıncağı; diğerinde ahşap bir masa ve sandalyeler... Yüksek ağaçlarla çevrelenmiş bu devasa boşluğun içinde, tüm nesneler oyuncak gibi gözüküyor. Bir an, buraya geldiğimden beri içimi kemiren huzursuzluğun asıl sebebini fark ediyorum: Bahçede yaklaşık on beş kişi var. Kamuran Bey'in kardeşi Harun Bey'i saymazsak, şirketten, benim dışımda, sadece Arzu burada. O da Kamuran Bey'in asistanı. Erken gelmedim. Bunca insan geç kalmış olamaz.

“Ee, diğerleri nerede?”

“Hangi diğerleri? Bu kadarız işte canım.”

Kamuran Bey’in yalnızca ailesinin ve yakınlarının katıldığı doğum günü etkinliğinde ne işim olduğunu, Damla’nın beni neden buraya davet ettiğini, Kamuran Bey’in burada olacağımdan haberi olup olmadığını merak ediyorum. Gülümsüyorum, hiçbir şey söylemiyorum.

“Gömlek çok yakışmış, yeni mi?”

“Teşekkür ederim.”

Damla, kadehinde kalan şarabı fondipleyip az öteden kendisine seslenenlerin yanına gidiyor. Amfili pikaptan yükselen kısık sesli, duygusuz salon müziği, ta çakıllı yolun ardından bahçeye ulaşan köpek havlamalarına karışırken hava yavaş yavaş kararıyor.

Çeşitli mezeler ve Harun Bey’in pişirdiği etler masanın üzerinde saatlerdir boş duran tabakları doldurmuş olduğundan, Damla en tatlı küçük kız çocuğu ifadesini takınıp etrafa dağılmış insanları masaya davet ediyor. Bir süre -sanırım kimse masaya oturmadiğundan- kimse masaya oturmuyor. Harun Bey, yapması gerekeni yapıyor ve bir son dakika haberi geçiyor: “Hanımlar beyler, etler soğuyor!” Damla’nın iki yanı da hemen doluyor. Adımlarımı hızlandırıp masanın en köşesinde oturan Arzu’nun yanındaki boş sandalyeyi kapıyorum. “Sence de burada olmam garip değil mi Arzu?” minvalinde bir soru sormaya yelteniyorum ama zihnimdeki sözcüklerin hiçbir kombinasyonu doğru hissettirmiyor. Uzun süredir dişlerimi sıktığımdan dolayı çenemin ağrıdığını fark ediyorum. İçinden kanlar fışkıran antrikot dilimini kesmeye çalışırken gözlerim masanın üzerinde duran ele takılıyor. El, tabağımdan daha büyük. Biçimsiz parmaklardan yüzük takılı olanı, yavaş bir ritmle masaya vurup duruyor. Yüzüğün altında ezilen gür kıllar beni tehdit ediyor. El, bakışlarımdan rahatsız olmuş olacak ki, ağır ağır kalkıyor ve sol omzumun üzerine yerleşiyor. Elin sahibi “Sizinle tanışmış mıydık?” diye soruyor.

“Sanmıyorum. İlker ben.”

“Kamuran Bey’in nesi oluyorsunuz?”

“Çalışanı.”

“Ah, tabii ya. Meşhur İlker Bey. Alman müşterileri kaçıran...”

Suratımı rüzgâr gibi döven aşağılayıcı ve alaycı bakışlardan, daha fazla taşıyamayacağım dev elden ve asla yiyemeyeceğim çiğ etten derin bir rahatsızlık duyuyorum. Müsaade isteyip bir lavabo bulmak veya büyümlü güçler edinmek ümidiyle kendimi bahçenin sonundaki ne idüğü belirsiz yapının içine atıyorum.

Önümde uzun bir koridor, koridorda sağlı sollu sıralanmış bir sürü beyaz kapı var. Hepsi de kapalı. Rastgele bir tanesini açmaya yelteniyorum. Kilitli. Beni gören biri olup olmadığını kontrol etmek için sık sık arkama dönüp bakarak koridorun sonuna kadar yürüyorum. Solumda bir kapı, sağımda aşağı inen bir merdiven var. Kapıyı açmaya çalışıyorum. Bu da kilitli. Bahçeye dönüp Damla'ya lavabonun yerini sormayı düşünüyorum ama hemen vazgeçiyorum. Merdiven beni cezbediyor. Aşağısı karanlık. Telefonumun fenerini yakıp parmak uçlarımda yürümeye başlıyorum. Belli belirsiz bir korku ve merak, nefesimi tutmama yol açıyor. Her adımında gıcırdayan tahta basamakları bitirdiğimde, rutubetli, geniş bir mahzende olduğumun farkına varıyorum. Kesif bir küf kokusu tüm duyularıma saldırırken ışığı etrafta gezdiriyorum. Çatlaklarla dolu gri duvarların birinde gördüğüm düğmeye basıyorum. Tavandan sarkan ampulün beyaz ışığı birkaç kez titredikten sonra yanıyor ve karşımda, el bileklerinden iki yana zincirlenmiş, çırılçıplak bir adam beliriyor. Vücudu yanık izleriyle dolu bu adamın, şirketin benden önceki dış ticaret müdürü Sinan Bey olduğunu fark ettiğim an kan beynime sıcıyor; neden burada olduğumu artık gayet iyi biliyorum. Sinan kafasını kaldırıp hiçbir duygu aktarmayan boş bakışlarını bana doğrultuyor, hemen ardından tekrar önüne dönüyor. İlk anda beliren, Sinan'ı kurtarmamı tembihleyen düşüncelerin yerini, çok kısa bir süre sonra kaçma fikri alıyor. Koşarak merdivenleri tırmanırken kaçış planımı hazırlıyorum. Bu siktiğimin çiftliğinden hiç kimseye görünmeden ayrılmanın bir yolunu bulacağım. Ertesi gün ilk iş telefon numaramı değiştireceğim, sonra da başka bir şehre taşınacağım. Ne olursa olsun, beni de bu mahzene kapatmalarına izin vermeyeceğim.

En sakın yüz ifademi takınıp parkeden çimene geçiş yapıyorum. Bahçenin ortasındaki devasa çemberin üzerinde alevler yükselirken etrafında oturanlar gülüşüyor. Bahçe kapısına kimseye görünmeden ulaşmanın imkânsız olduğuna kanaat getiriyorum; sakın kalmaya çalışıyorum. Alternatifleri kafamda tartarken bir anda ense kökümünden saçlarıma doğru yavaşça ilerlemeye başlayan soğuk parmaklar, neredeyse olduğum yerde sıçratıyor beni. “Neredeydin canım, şaraplara mı baktın?” diye soruyor Damla.

“Ee, migrenim azdı da... Benim gitmem gerek.”

“Masaj yapayım mı? İyi gelir.”

“Yok, teşekkür ederim. Gerçekten, gitsem iyi olacak.”

“Peki madem, gel arka kapıdan yolcu edeyim seni. Angaryadan kurtulmuş olursun.”

Biliyorum, Damla bana tuzak kuruyor. O da başından beri bu planın bir parçası, eminim. Yine de, an itibariyle onu takip etmekten başka çarem olmadığından, koluma girmesine müsaade ediyorum ve koridorun derinliklerine doğru ilerliyoruz. Damla, mahzene inen merdivenin karşısındaki kilitli kapıyı açıyor ve şatafatlı bir misafir odasına giriyoruz. Odanın içinde bir kapı daha var. Arka bahçeye oradan mı çıkıldığını soruyorum, gülümsüyor. Kollarını omuzlarıma atıyor, beni öpmeye başlıyor. Beni iyice savunmasız hale getirecek. Beni soyacak, sonra gelip beni öylece alıp mahzene götürecekler. Damla’nın yumuşak dudakları benimkileri ıslatırken onu etkisiz hâle getirmenin en güvenli yolunu bulmaya çalışıyorum. Bir adım geri gidiyor, yüzüne düşen kıvrıkcık saçlarını arkaya atıp bana şehvetle bakıyor ve beni yatağa itiyor. Birkaç saniye, olduğu yerden bedenimi süzüyor. Sonra ağır hareketlerle üzerime çıkıyor. Bir an kendimi kaybedecek, bu tuzağa göz göre göre düşecekmışim gibi hissediyorum, aklımı başıma topluyorum. Yatakta doğruluyorum, bacaklarını belime dolamış olan Damla’yla beraber ayağa kalkıyorum. Onu duvara çarpıyorum, gövdeme kenetlenmiş bacaklarını çözüyorum, yere indiriyorum. Beni öpmeye devam ediyor. Onu, yüzü duvara bakacak şekilde döndürüyorum; komodinin üzerinden aldığım çalar saati ensesine geçiriyorum. Damla’yı yerden kaldırıp yatağa yatırdıktan sonra, ona son bir kez bakıp daha önce ardını görmediğim kapıdan arka bahçeye çıkıyorum. Kendimi çakıllı yola atıp karanlığın içinde olanca gücümle koşmaya başlıyorum.

Ofisime girdim. Kapıyı kapattım. Sol yandaki kendi masamı es geçip karşıdaki Nihal Hanım'ın masasına oturdum. Krem rengi ve griye bulanmış binanın tek kurtulmuş bölgesi... Sandalyesi daha rahat, masası daha geniş. Lavanta kokuyor. Arkasında pencere var. Masanın ortasında Nihal Hanım'ın önceden bıraktığı işler duruyor. Oda karanlık. Böyle daha çok hoşuma gidiyor. Bir süredir ne perdeleri açıyorum ne de kapıyı. Odada tek başıma uzun süreler çalışmıyorum. Nihal Hanım... Kim derdi ki bir baş ağrısından git de doktora... Testler, tetkikler... Malulen emekli ol sonra.

Üzüldüm kadına. Kocasını, çocuklarını da görmüştüm. Nihal Hanım'ı onlarsız hayal edemez oldum. Neden kocasını sabahları ekmek, süt, yumurta alırken; çocuklarını sofraya kapacak taşırken; kendisini de ütü yaparken düşünüyorum? Uyandıklarında böyle mi yapıyorlar?

Nihal Hanım'ın kalan işlerini kendimden en uzak noktaya ittim. Benim masamın aksine, çok eşya var bu masada. Bir aile fotoğrafı, bir de ayrı olarak çocuklarının fotoğrafı, renkli küçük kare kâğıtlar, metal kalemlik, içinde keçeli kalemler, otuz santimlik cetvel, birkaç polisiye kitap, el kremleri, ajanda... Çocuklarının olduğu fotoğrafı elime aldım. Küçük olana, Yiğit'e baktım. Sadece fotoğrafta görsem efendi, uslu bir çocuk sanırdım. Efendi ama uslu değil. Buraya geldiklerinde bütün koridoru koşmuş, bütün odalara girip herkesle tanışmıştı.

İşleri daha ne kadar öteleyebilirim onu hesaplıyorum. Baskı eden yok, hani noldu işler diyen yok. Üç gün yapmasam işleri hiçbir şey aksamaz. İşin büyük çoğunluğu, kâğıttaki yazıları bilgisayara geçirme, aynı formattan dilekçeler hazırlayıp birkaç cümlesini değiştirme, kâğıtları ilgililere imzalatma... Üç gün değil, bir ömür boyu yapmasam kimsenin ruhu duymaz. İş diye geliyorsun, başka bir şey yapılmıyor. Gazete bile okusan, odanın önünden biri geçer de sağa sola anlatır diye düşünmekten rahat oturamıyorsun. İş yapmıyorsan da yapar gözükmek lazım.

Kapım bayadır kapalı. Şimdi demesinler; kapısı kapalı, ne yaptığı belli değil...

Kalktım yerimden. Kapıyı açtım. Telefonda bağıra çağıra konuşanlar, eşyaların tıkırtıları... Odama dolan soğuk... Gözümü acıtan floresan ışık... Nihal Hanım'ın masasına geri döndüm.

Beyaz ışık kapıdan içeri girmiş, yüzeyde parlıyor. Odanın hoşuma giden karanlık tonu bozuldu. Perdeyi çektim. Pencereyi açtım. Bir rüzgâr geldi, odadaki eşyaları salladı. Rüzgârdan güç alan pencereyi zorlanarak kapattım. Yeniden lavanta koktu. Nihal Hanım... Nihal Hanım'ın son günü nasıldı hatırlamıyorum. Öyle bir gün olmadı çünkü. Birden bir haftalık raporla gelmedi işe. Sonra da kimse göremedi onu. Haberini duyduk malulen emekli oldu diye. Durumu iyiymiş, biraz daha iyi olursa veda için gelebilirmiş.

Kapının önünde Hakan dikilmiş, görmemişim. "Müdürüm çayınız nasıl olsun?" diyor. Bön bön bakıyorum, gitmiyor. Kendisinin kıdemini yükselecek yakında, onun haberini olur olmadık kişilere müdürüm, şefim diyerek veriyor. "Şekersiz olsun. Hı? Şeker sağlığa zararlı." diye sürdürüyor ısrarını. Masama bakıp sessiz kalıyorum. Gitmesini bekliyorum. Gitmiyor.

"Şefim oralet yaptırılım?"

"Sağ ol almayayım."

"İsmet Bey kapınız kapalı günlerdir. Bir şey mi var?"

"Sağ ol Hakan, bir sorun yok. Gürültü oluyor ondan kapatıyorum."

"İsmet Bey."

"Efendim."

"İsmet Bey."

"Evet Hakan Bey."

"Evlilik düşünmüyor musunuz artık?"

Ne demeli?

"..."

"Yaşınız geçiyor. Yarın bir şey gelse başınıza..."

Herifin bilmediği konu yok. Ne dersin de sözünü söylemeden gitmiyor.

"Herkes lazım bir yol arkadaşı. Vaktinde olan en güzelidir. Ancak yaşı da geçmez bu işlerin. Benden söylemesi."

Kafa salladım. Çocuklarından karısından söz açsam öğütlerine bal kaymak sürmüş olacağımdan sessiz kaldım. Şükür kendisi de bahsetmedi.

"Birikmişiniz var mı ayıptır sorması." dedi. Adam terslenmekten de anlamıyor ki terslesem. Yine de denedim şansımı. "Ayıptır." dedim. Dediğimi duymamış gibi yüzüme bakıyor. Cevap vereceğimi sanıyorsa...

“Öğlen bir kebab sipariş verelim diyoruz.”

“Afiyet olsun.”

“Size de verelim mi sipariş?”

“Size afiyet olsun almayayım.”

“Beslenmeye de dikkat etmek lazım ama yeri geldi mi sefasını da süreceksin. Yapın bir kaçamak ne olacak?”

“Bir çorba yetiyor bana, sağ olun. Ben işlerime geçeyim o zaman.”

“Bu kadar çalışmayın canım, arada bir kaytarmaya kimse bir şey demez.”

“Öğlene kadar bitirmem lazım. Pek bir şey kalmadı zaten. O zaman... Görüşürüz.”

“İyi madem. Konuştuğumuz gibi. Yol arkadaşı işini düşünün müdürüm.” dedi ve göz kırparak gitti.

Kalkıp kapıyı kapatıyorum. Sol yandaki kendi masama geçiyorum. Bacaklarıma bir yorgunluk çöküyor. Başlamıyorum önümdeki işlere. Nihal Hanım vedaya gelecek mi onu düşünüyorum. Lütfen gelin Nihal Hanım. Çocuklarınızı da getirin. Onlara ne güzel terbiye vermişsiniz, ne güzel eğitmişsiniz. Hele o küçük olanı yok mu, Yiğit, ellerimden nasıl öpmüştü öyle. Koklaya koklaya.

Geçen gün eve geç geldi Hilal. Öyle çok da geç değil de işte... Yarım saat kadar diyeyim. Ben de sormadım hiç nerede kaldın diye. Klasik diyaloglar... Nasıl geçti? Fena değil, yoruldum. Senin? Fena değil sıkıldım. Sonra yemeğe giriştim ben. Genelde ben yapıyorum evde yemekleri. Baya da bir şey geliyor elimden artık. Yani internetten tarifine bakıp deniyorum işte bir şeyler. O gün de ne yapmıştım? Heh. Karnıyarık pilav. Yemeği hazırladım, sofrayı kurdum. Hilal telefonda video açtı her zamanki gibi, dayadı telefonu tuzluğa. Bir tane adam var bayılıyor ona. Ben de hiç sevmem. Ağzını yaya yaya konuşuyor, gevşek. Adını bile bilmiyorum herifin, öyle gereksiz bir tip yani. Neyse. Yemekler yenildi. Kirli tabak çanağı taşıdık mutfığa. Hilal giydi pijamaları yayıldı koltuğa. Bir ara rica ediyordu "Çok yorgunum bulaşığı sen yıkasan olur mu canım?" diyerek. Şimdi orali bile değil. Eskiden iş bölümü vardı bizde. Yani başlarda. Hepsi bana kaldı sonradan. Ben zaten sabahdan pijamalıyım, ben de yayıldım öbür koltuğa. Bu sefer televizyondan açtı yayık ağzılı adamı. Çat. Yaktı bir sigara. Benim de canım istedi. Tütüne alıştım baya ama arada sigara da çekiyor canım.

"Versene bir sigara." dedim.

"Bitti mi tütünün?" dedi.

"Yoo." dedim.

Uzattı paketi bana doğru. Bir garip hissettim. Yani, onun o uzatışı kötü geldi bana, bilmiyorum. Almadım. Gittim tütünümü getirdim içeriden. Israr etti. Yanlış anladın, dedi. "Tütünün bittiyse yarın alayım diye sordum." dedi. Karşılık veremedim. Aldım uzattığı sigarayı. Böyle durumlarda kilitleniyorum ben. İkinci cümlemin sonuna ekleyebileceğim bir cümlem daha yok. Hilal hünerli ama. Boğazımdaki düğüme bir ilmek daha atabiliyor. Hem de bunu koltukta yayılarak, büyük bir rahatlıkla yapıyor. Üstüme geldi iyice. Niye surat yapıyormuşum? Bir cevabım yok. Bütün sorularını geçiştirdim. O da uzatmadı bir süre sonra. Kalktım soda aldım kendime. Yediğim yemeklerden midem yanıyor epeydir. İnsanın kendi yaptığı yemekten midesi yanar mı ya? Gastrit mi diyorlar? Mide rahatsızlığı. Stres yaparmış öyle. Vururmuş mideye. İnternette baktım, öyle diyor yani. "Tütünün bittiyse yarın alayım diye sordum." dedi ya, ona bozuldum çok. Böyle şeyleri rica etmek, alır mısın demek de koyuyor artık. Harçlık alıyorum resmen Hilal'den.

Birikmiş param vardı benim de, hepsini fatulara, ev alışverişine falan harcadım. Serde erkeklik var ya... Bankada sıfır lira bakiye. Sıfır. Kartın asgarisini Hilal'den aldığım harçlıkla ödüyorum. Bunaldım yemin ediyorum. Sigara üstüne sigara sarıyorum. Hilal de söndürdüğü gibi yenisini yakıyor sigaranın. Youtube'dan video üstüne video... Gittim yıkadım bulaşıkları. Ve nihayet yatma vakti.

Sevişmeyeli dört beş gün olmuştu. O gece de sevişmesek sıkıntı olacak biliyorum. Omzundan başladım öpmeye, zoraki. Boynuna geçtim. Kafamı okşadı. "Ben çok yorgunum canım, yatalım mı?" dedi. "Olur." dedim. Görev icabı sevişmek mi daha kötü yoksa bunu yaparken reddedilmek mi bilmiyorum. Kapattım gözlerimi. İçime ağladım. Gerçekten. Ben öyle sulu göz bir adam değilim. Yanımda Hilal yatmasa hüngür hüngür ağlardım orada. Dayanamıyorum. Tıkandım. Bir çıkar yol da gelmiyor aklıma. Hilal'e sorsan o da anlatır bir ton şey. Herhalde. Ama bir şey söylemiyor bana. Geçiyor günler. Geçistiriyor. Onun bu tepkisizliği de sinirimi bozuyor. Vazgeçmiyor benden. Çok saçma. Bir mantığı yok. Önünde bir seçenek var değerlendirmiyor. Benim seçeneğim yok. Gelmiyor aklıma. Köreldim büsbütün. Aile evine mi döneyim bu yaştan sonra? Ne yapayım? Sanki iş aramıyormuşum gibi her fırsatta iş bulmam gerektiğini kafama kakmalarına iyice müsaade mi edeyim? Hiç istemiyorum. Hiç. Sıfırdan başlamak istemiyorum. Sıfırda da değilim gerçi. Neredeyim belli değil. Arızalı asansör gibi ara katta bekliyorum. Ne yukarı ne aşağı... Kafam almıyor artık ihtimalleri. Bilmiyorum. Sen bir şey söyle. Ne yapayım ben?

Boğuluyor Kadınlar

Ayaz Yıldız

Fotoğraf

Sevda dururdu, biz boğulurduk.
Yaşam dururdu, biz boğulurduk.
Anlam dururdu, biz boğulurduk.
Kızımız görür, çiçeklerimiz susar, sevda kanar, dil küser, anlam biter,
 Biz yaşamda boğulur,
 yaşamadan boğulur,
 yaşarken boğulur,

 sevgiyle büyür,
 sevgiyle ölürdük!

Türkiye’de ve dünyada her gün işlenen sayısız kadın cinayeti ile isimleri birer rakama dönüşmüş, dönüşen; yaşam hakları ellerinden alınan tüm kadınların anısına...

2020 yılında 300 kadın cinayeti işlendi. 171 kadın şüpheli şekilde ölü bulundu. Çoğu kadın cinayeti herkesin gözünün önünde yaşandı!

Kadınları kim öldürdü?

Nasıldı... Dur şimdi hatırlamaya çalışayım. Ağustos ayı. Ya da Temmuz sonu muydu? Okul tatil olalı epey olmuştu. Evden yalvar yakar izin almıştım.

“Yemin ederim derinlere yüzmeyiz. Ben zaten pek yüzmeyi sevmiyorum biliyorsunuz. Hem tanıdığınız insanlar... Ne olacak sanki? Ben para biriktirmiştim zaten.” Zaten kelimesi nedense kendimi küçük hissettiriyor. Sanki olmayan bir şeyi öyleymiş gibi göstermeye çalışıyorum. Yalancı bir kelime gibi geliyor.

“Sizden bir yeme içme parası alsam yeter. 150 Liracık... Ne var anne herkes yerken ben bakayım mı? Dondurması var bunun, simidi var. Aa belki bira da içe... Yok ben içmem de onlar içiyorlardır. Koskoca insanlar. Tamam mı? İki güncük. Servis götürüp bırakıyor zaten evet.”

Sanki üstünden yıllar yıllar geçmiş gibi, kare kare puslu bir camın ardından görünüyor her şey. Geniş bir kumsal, havada yazın renkleri; sarı, turuncu... Ara sıra gözü yakan hafif kum fırtınasına karşı cephe almalar... O ne güzel bir yakış... Gencecik tenlerimiz ne çabuk kararırdı tek bir gün ışığı altında. O zaman esmer olduğumun farkında değildim. Yani esmer kızların daha az sevildiğini bilmiyordum. Sonra, çok sonra üniversitedeyken bir arkadaşımın duyduğumda iyice şaşırmıştım.

“Ben esmerlerin hep koktuğunu düşünürdüm ama sen hiç kokmuyorsun.”

Gülsem mi, ağlasam mı... Nasıl kötü düşüneceğini de başkalarından öğreniyor insan. Artık biliyorum. Babam her, kara kızım benim, dediğinde kokuyor muyum acaba diye düşünüyorum.

Aldım yanıma iki beden büyük gelen bikinimi. Yeni ergenlik... Sutyen dediğin büyük olur zannediyorum o zamanlar. Yani memeyi büyütme için giyeriz sanıyorum. Kalabalık gruptan biri sutyenden kalan boşluğa gözünü dikince farkına vardım. Büyütmek için değil, memeyi gizlemek içinmiş. O da gelmişti kampa. Zapzayıftı. Denize beraber girdiğimizde kaburgalarını saymıştım. Bize gelip gittikçe sivrisinek lakabını takmıştı annem. Nedense onu eve çağırırken erkek olmasından dolayı içimde bir endişe hissetmezdim. Ayıp bir şey yaptığımız yoktu ama... Bir keresinde dudaklarımızın biraz fazla yakınlaşması dışında... Başka birinin bedenine bu derece yakın olmanın hazzı değişik bir sıcaklık yaymıştı alt tarafıma. Yüzündeki bütün ayrıntıları görebiliyor olmak insan olmamızdan gelen kusurların sırrını ilk kez açığa çıkarmıştı.

Bu kadar anlaştığım bir arkadaşımın pipisinin olması zaman zaman beni üzüyordu. Ondan her zaman bilime olan ilgisini vurgulayarak bahsetmem gerekirdi. Paylaştığımız kitaplardan, felsefik tartışmalardan söz etmem şarttı. Erkek olduğuna yönelik bir ibarede bulunmayı kendime yasaklamıştım. Daha fazla vakit geçirebilmemizin tek olanağı buydu. Evimize gelmesine izin vardı. Ama bu izin onu tam olarak tanıtmaya özgürlüğünü benden alıyordu. Araya kaynaıverirdi. Diğer kız arkadaşlarımın arasına sıkışır, bizi dinler, güler, bana hayatım boyunca yarayacak ilk öğretilerimi verirdi.

O kampa gelmişti. Yanı sıra daha önce hiç görmediğim sevimlilikte bir kız daha getirmişti. Kız bana benzemiyordu. Çıtı pıtı, incecik kâküllü, çekingen, akli başında görünüyordu. Karmaşasız oluşu onu dupduru bir suyun gölgesine çeviriyordu. On beş yaşındayken bana bakan biri, plastik pet şişeleriyle dolu bir denizin rüzgârda dalgalanışını görürken ona bakan güneşin sıcaklığını hissedirdi. Bir ağacın altında oturmuş havadan sudan konuşuyorlardı. Sesleri tarlada çalışan köylülerin öğle yemeği arasındaki dingin sohbetlerini andırıyordu. Bu manzara ile kızın ilgimi çeken noktası belirginleşmişti. Bu kız katıksız olmaya çalışıyordu. Tıpkı şehir yüzü görmemiş biri kadar katıksız, insancıl. Doğaya benzemek istiyordu. Ağaca, çiçeğe ama bir şeye doğadan. Gençlerdi. Dipdiri bir ergenlik. Sanki hayatımın geri kalanında izleyeceğim sıkıcı sanat filmlerinden fırlamış bir sahneyi canlandırıyorlardı. İnsan o yaştayken sanat filmlerinin sadece havalı olması için durağan, soluk renklerle dolu olması gerektiğini düşünüyor.

Yanlarına gittiğimde birlikte elleriyle ördükleri örümcek ağını bozan bir böcekmişim gibi sustular. Belki de ilk kez öpüşeceklerdi. Hava akşamüstü saatlerinin o durağan sessizliğine bürünmüş, herkes yorgunluktan köşesine çekilmişti. Sevgililer dinlenme bahanesiyle çadırda sevişmek üzere üstlerini soyunuyorlardı. İlk kez soyunmanın davetkâr, hışırtılı sesiyle karşılaşıyorum. Ortalıkta kimse yok. Elbette öpüşeceklerdi. O zamanlar öpüşmek için atmosferin önemli olduğunu bilmiyordum. Daha sonraları anladım ama bu defa da her atmosfer oluştuğunda içimden öpüşmek gelmeye başladı. Öpüşmek iyi güzel ama tam öpüştüğün anda karşıdakinin yanlış kişi olduğunu fark etmek berbat.

İki kişinin ağzının birbirine geçmesi dürtüler dolayısıyla tükürük bezlerinin varlığını geri plana atıyor. Sonra aniden bir yabancılaşma ile öpüşme eylemi karşılıklı salyalaşmaya dönüşüyor. Bu kötü.

O kampta kimseyle öpüşmedim. Uzun zamandır da hiçbir kampa öpüşmek için gitmedim. Bir daha asla kendi keşfime çıktığım o ilk bilgisiz, coşkun halime benzeyemeyeceğimin işaretlerini duyuyorum. Sürekli olarak ergen kalacağımı sandığım korkunç günler şimdi gözüme bir tabur kuş sürüsü gibi görünüyor. O kuş sürüsü gibi cıvıl cıvıl, o kuş sürüsü gibi gökyüzünde, o kuş sürüsü gibi uzak.

Bir Selam Vereyim Dedim

Yahya Altun

Öykü

Camı hafif aralamış, bir sigara yakmıştım. Dumanı olabildiğince dışarı doğru üflüyordum fakat elimde yanan sigara inadına içeri doğru tütüyordu. Kolumu hafif sağa sola oynatmama rağmen bana mısın demiyordu duman. Tüm odağını bizim eve çevirmişti. Annem de sigara kokusundan oldukça rahatsız olurdu. Yine mi sigara içiyorsun sen, diyerek kapımda dikilmesini istemiyordum. Sigara bu anne, içilir. Yine mi ne demek? Sigara zaten düzenli içilir.

Canım çikolata istiyordu. Biraz hava almak için iyi bir fırsattı. Biraz dolaşır bakkala uğrar, köşede de bir sigara içer eve dönerdim. Fikrin muhteşemliğiyle montumu giydim, dışarı atıldım. Çocukluğumuzun geçtiği ama benim hala kendimi kurtaramadığım o köşede Barış'a rastladım. Zaman zaman gece ikilere üçlere kadar burada oturup sohbet ederdik. Bu köşenin ayrı bir havası var. Mahalle tarafından kabul görmüş bir köşe. Ses yapmaya müsait.

Barış'la aylarca görüşmesek bile hep aynı samimiyetimizi korurduk. Çocukluğumuzun beraber geçmesinden kaynaklanıyordu belki de bu durum. Aynı toprak sahalarda futbol oynayıp, aynı diz yaralarına sahip olmuştuk. Çocukluğumuzun kaybolmayan izleri bizi birleştiriyordu. Yıllardır köpeklerle ilgilenirdi Barış. Boyundan büyük köpekleri alır toprak sahaya getirirdi. Köpekleri belki de onun sayesinde sevmiştik.

-Naber lan köpekçi, ne yapıyorsun burada?

Lakabı da "Köpekçi" dir Barış'ın. Ona köpekçi dersem aramızdaki samimiyet kaybolmaz diye düşündüm. O yüzden "Köpekçi"yi olabildiğince bastırdım.

- Köpekçi babandır!

Barışın lakabını kabul etmeyişiyle hafif sarsıldım. Sanki, aramızdaki her şey farklı bir boyuta taşındı.

- Oyuncuyum oğlum ben artık. Köpekçi möpekçi mazide kaldı.

-Ne oyuncusu lan hayırdır?

-Bir ajansa kaydoldum. Her gün çağırıyor lavuklar. Ara sıra yok takım elbise var mı, şu var mı, bu var mı, sakalı keser misin, ayakları yapıyorlar. Yok, diyorum kesemem. Gitmiyorum. Çok da sikimde haha. O kapatıyor başka biri arıyor. Bilmem neli gelin dizisinde garson lazım. Ulan ben zaten garsonluk yapmamak için oyuncu olmak istiyorum adamlar beni garson oynamaya çağırıyorlar.

Nah giyerim o siyah kunduruları, beyaz gömleği. Ulan Kıvanç Tatlıtuğ'lu dizinin cast direktörü arayana kadar hepsine red çakıyorum. İl-laki arıyorlar. Adam on numara oyuncu hem yemekler de güzel. Bir de yaşlı bi lavuk var ismini hatırlamıyorum ama baya komedi adam. Adam paso unutuyor, arkadan biri hatırlatıyor, unutuyor, arkadan biri hatırlıyor, unutuyor, arkadan biri hatırlatıyor. Bazen hatırlattıkları tek cümleyi bile karıştırıyor. Hepimiz öylece bekliyoruz adamın ağzından arkasından kulağına fısıldanan cümlelerin çıkmasını. Yeminle yerinde başkası olsa adamı döve döve soğan ekmek yaparlar.

- Soğan ekmek?

- Soğan gibi yerler yani.

Barış'ın soğan ekmek esprisini anlayamamıştım. Çevremizin değiştiğinin göstergesiydi belki de bu algılayamayışımın sebebi. Evet, dedim. "Başka birisi olsa adamı döve döve soğan ekmek yaparlar."

"Soğan gibi doğrarlar lan adamı. Kimsenin kimseye eyvallahı yok bu devirde." dedi. "Eyvallah" dedim. "Gel sen de. Seni de aldirayım ajansa. Kıvanç'la tanış. Ortam şahane." dedi.

Kıvanç derken göğsü kabarıyor, kaşlarını hafif yukarı kaldırıp yüzünde aptal bir ifade oluşturunuyordu. Palavra sıkıldığını ve sadece figüranlık yaptığını biliyordum ama evden uzaklaşmak için sebep arıyordum. "Tamam, haftaya gidelim." dedim. "Ne haftayası oğlum, hemen bugün gideriz, gel seni ajansa götüreyim hemen halledelim işlemleri." dedi.

Neydi bu işlemler? Kesin ıvır zıvır evrak işleri olmalıydı. Şahsıma, bir dünya yükümlülük doğuran ama karşı taraftan imzalayın geçin edasıyla havalı cümlelerle bana sunulacak olan o evraklar... Hemen bir şeyler yapmak istemiyordum. Sahtekâr, ama iyi giyimli biri tarafından havalı cümlelerle kandırılmak için hazır hissetmiyordum belki de kendimi. Rahatlığa alışmıştım. Harekete geçmek için plan yapmak zorunda hissediyordum. Üç gün sonra, dört gün sonra hiç fena olmazdı. Hatta haftaya gitsek çok daha iyi olurdu. Bakkala çikolata almaya çıkmıştım, ajans da nereden çıkmıştı şimdi. "Hadi gidelim ne bekliyoruz?" dedi Barış. "Şimdi mi?" dedim. "Şimdi." dedi. Kendisine yakın birini arıyordu belli ki. Anlaşılan ortam şahane filan değildi. Ya da belki de şahaneydi beni de çekmek istiyordu. Sabah beraber gidecek, akşam beraber dönecektik. "Şimdi gelemem. İşim var." dedim.

İşim yoktu. Ama başkasına karşı anında bir yerlere gidebilecek hiçbir meşguliyeti olmayan bir insan imajı vermek istemiyordum. Karşımdaki çocukluk arkadaşım köpekçi Barış bile olsa bir meşguliyetim olmalıydı. Belki de sorun, bunu Barış'a ifade etmekten çok kendime yedirememekti.

-Ne işin var?

-Boşver. Akşam ben seni ararım yarın gideriz.

Akşam oldu. Aramadım. Elime bir defter aldım. Bir şeyler yazmak istedim. Kalem bulamadım. Çok sevdiğim, Menemen Belediyesi logolu kalemim neredeydi? Ortalığı didik didik edip kalemi bulabilirdim. Üşendim. Telefona baktım. 6 cevapsız çağrı, 12 yeni mesaj:

"Yarın kesin gidiyoruz. Cast direktörü aradı seni de söyledim sabah 6.30' da hazır ol. Erkenden kaydını yapıp sete geçicez."

Bu kısa cümleleri 12 mesaja art arda sığdırabilmişti Barış. Ne işim vardı benim Kıvanç'la. Kıvanç'ın ortamıyla. Kıvanç gelsin, bizim mahallede bir gezsin bakalım. Görsün şu kasvetli ortamı. Barış'a düşüncelerime tezat cevap yazdı ellerim. Her kelimeyi ayrı mesajlara sığdırarak "Tamam, gelmeyeni döve döve soğan ekmek yapsınlar."

Soğan ekmek esprisine takılmış kalmıştım artık. Barış'la olan yakınlığımı artık bu kalıp belirliyordu. Hiç komik değildi ama olur olmaz yerlerde tekrar edip duracaktım. Barış'ın hoşuna gideceğinden eminim. Barış'tan "Hahaha" diye cevap gelmesiyle kendimi onayladım, yatağa kıvrıldım.

6.30'da uyandım. Barış'ı evden aldım. Ajansa gittik. Ajans çalışanının karşısına geçip. En fiyakalısından 2 yıllık figüranlık sözleşmesine hiç okumadan imzama çıktım. "Takım elbisen var mı?" dedi ajans çalışanı. "Kusura bakmayın takım elbiseyle mi gelmeliydim?" diyerek karşılık verdim. "Hayır, bazen lazım oluyor da. Koruma rolleri olabiliyor. Hem 10 lira fazla ücreti var bu tip rollerin. Eğer takım elbiseniz varsa tabii." dedi.

Artık ben de bir oyuncuydum. Hem de yardımcı oyuncu. Figüranlık kelimesi rafa kaldırılmıştı. Cast direktörü kadar havalı bir ismi olmasa da yardımcı oyuncu da oldukça havalıydı. Cast direktörü nedir, kimdir, ne iş yapar? Bilmiyordum. Belki de karşımdaki adam Barışın ağzından düşürmediği cast direktörüydü. Değilse neydi? Neden kendini tanıtmamıştı? Bu bağlantıyı nasıl kurdum hatırlamıyorum ama takım elbiseyi sorduğuna göre kesinlikle direktör olmalı diye düşündüm.

Ve o an Barış'ın ben garsonluk yapmamak için oyuncu olmak istiyorum sözleri aklıma geldi. "Yardımcı oyuncu" sıfatımla dirseğimi masaya dayadım. Direktörün gözlerinin içine baktım. Bu iyi giyimli adam beni kandıramadan ben onu kandırdım dercesine hafif gülümsedim. "Takım elbisem yok. Onu da biz getirecek değiliz ya!" diye çıktım. Direktör'ün hiç hoşuna gitmemiştir bu tavrım. "Peki." dedi yüzünü asarak. "İşlemlerinizi gerçekleştirdik. Bundan sonrası için yan odadaki arkadaşımız sizinle ilgilenecek."

Yan odaya geçtim. Yardımcı oyuncu olarak büyük bir ilgiyle karşılanmayı beklerken ayaküstü merhaba merhabayla geçirildim. Takım elbisem yok diye mi oluyordu bütün bunlar? Bilmiyordum. Ajansın hemen arkasındaki Sardunya Kafe'nin oraya gidip bizi alacak olan servisi beklememiz gerektiğini söyledi ne direktörü olduğu belli olmayan diğer ajans çalışanı.

Sardunya Kafe acayip bir yerdi. Her kitleye hitap etmek isteyen ve dükkân hep dolu olsun hayaliyle yaşayan bir kafe işletmecisinin, gerçeğe dönüşmüş hayalleri gibiydi bu kafe. Her telden kişiye rastlamak mümkündü fakat etrafı gözlemleyebilecek kadar uykumu alamamıştım. Barış karşımda çoktan uyuyakalmıştı ben de dayanamadım. Dayadım kafayı masaya daldım derin bir uykuya. Birden bir gürültü koptu: "Kapkaççı kalmasın! Kapkaççı Kalmasın!" diye bağırıyordu biri. "Kapkaççı" dizinin ismi olmalıydı bizden de biran önce servise doğru yönelmemiz isteniyordu anlaşılan.

Sabah 7.30. Servis Sardunya Kafe'nin önüne yanaştı. Işık hızıyla set alanına ulaştı. Bir buçuk saat hiç bir bok yapmadan servisin içinde bekledik. Herkesin duruma hazır olduğu belliydi. Kimse beklemeyi sorun etmiyordu. Canım sıkılıyor; bir çay içiyor, bir sigara yakıyordum. Servise geri biniyor, Barış'a içinde soğan ekmek geçen boktan espriler yapıyordum.

Nihayet bir hareketlilik başladı, kostümler hazır dendi. Bir servis dolusu insan curcunasıyla bir kamyonet kasasına yöneldik. Elimize kostümler tutuşturuldu. Servise koşturuldu. Bir servis dolusu insan bir anda polis oluvermişti. 12.30'da hazırдық. Tekrar servise bindirildik. Barış yine uykuya dalmıştı. Ben de uyumalıydım. Ama huzursuzluktan uyuyamıyordum artık.

Saat 14.00 olmuştu. Ama yola 6.30'da çıkmıştık. "Ne sikime 6.30'da çıktık lan, ne sikime 6.30'da yola çıktık!" diye bağırarak istiyordum servisin içinde ama kendime arka çıkacak birisi yoktu o serviste. "Kıvanç geldi." dedi arkadan bir kız. "Ay evet Kıvanç Kıvanç!" tiz sesleri birbirini takip etti. Barış'ın ortam şahane diye kastettiği kızlar bu kızlardı belki de. Barış uykulu gözlerini cama yapıştırdı. Yine o aptal ifadeye büründü suratı. "Kıvanç geldi lan." dedi. "Bak, bu onun arabası." "Gördüm aga, saat 14.00 oldu. Dur ben bir konuşacağım şu adamla" dedim. "Adama salça olma aga, yasak." dedi. "Başlatma lan yasağına. Napabilirler? En fazla soğan ekmekler yaparlar." dedim.

Nereden gelmişti bu cesaret bana? Neyin huzursuzluğuydu bu içimdeki? Hangi kaybetmişliğimin öfkesiydi? Bilmiyorum ama o servisten ne direktörü olduğu belli olmayan servis çalışanın karşı koymalarına rağmen bir şekilde inmiş buldum kendimi. Kıvanç da arabasından inmiş sırtı bana dönük bir şekilde çekim alanına doğru yönelmişti. "Kıvanç! Lan Kıvanç!" diye bağırarak istedim ancak evrene dağılan sesler. "Kıvanç abi! Kıvanç abicim !" diye yankılandı. Servisten hesap sormak maksadıyla inen asabi çocuk buhar olmuştu. Kıvanç yüzünü bana döndüğünde neden ünlü olduğunu anlamıştım. Kıvanç Tatlıtuğ, abartı bir balon filan değildi. Olduğu gibi gerçektir. Hem televizyon da onu olduğundan daha iyi göstermiyordu. Aynı televizyondaki gibi iri yarı ve yakışıklı bir adamdı.

"Sen kimsin?" dedi Kıvanç. Afalladım. Kim olduğumun cevabını bir süre bulamadım. Sonra zihnimde yanan küçük bir ışıkla:

-Abi, ben yardımcı oyuncuyum. Eee anlayacağın rol arkadaşınız yani. Bir Selam vereyim dedim.

Karşıdaki dağın eteklerine gözüm dalmışken enseme konan sineğin sesi ile ürperdim. Kızgın güneşin etkisiyle enseme böyle tavada kaynar gibi bir ses çıkardı. “Cız” diye... “Vız” değil, “Cız”. Aceleyle elimi enseme attım. Sineğin avucumun içinde kendini bırakışıyla, onun ayaklarını yakarak ne büyük bir günah işledim diye vicdanımın sızlaması bir oldu. Çok üzüldüm. Ne saçma böyle bir üzüntü... Başıma güneş geçmiş olmalı! Ufacık bir sineğe bile üzüleceksem...

Güneş karşıdaki dağın eteklerini yakmış kavurmuş. Güneşin sarısı dağın üzerine çökmüş gibi sanki. Çöken sarıdan bir ışık daha sızıyor. Renk muğlaklaştıkça anlıyorsun ki, oralar da kavrulmuş. Ben de kavrulmak üzereyim. Kim bilir, o rengi almaya başlamış da olabilirim yavaştan.

Bu sabah evden gizlice çıkıp, sayısız farklı yalan söyleyerek geldim buraya. Derinlerden bir yerden en iyi bildiğim yer. Yıllardan sonra yine buradayım şimdi. Uzun bir atlayış için sıramı bekliyorum. Bir de doğru rüzgârı... Rüzgârın bana hatırlattıklarını yabana atamam. Unuttuğum kokuları, sesleri, anıları da kanatlarına takar getirirdi rüzgâr. Kucağına atlamak rüzgârın... O enfes his. Dalmış gitmişken hocanın sesiyle irkildim.

“Erkut burnun kanıyor lan oğlum.”

Elimi yüzüme götürünce sıcak kana dokundum. Parmağım sızladı kıpkırmızı kanı görünce korkudan. “Mert?” çıkıverdi ağzımdan. Bu ismi ağzıma almayalı çok olmuş. Dudaklarıma yabancılaştım bir an. Önce hocaya sonra bir tanıdık var mı diye korkuyla etrafıma bakındım. Kimse duymamışa benziyordu. Bir tek hoca bakıyordu bana uzaktan.

“Bir şey olmaz. Güneş çarptı sanırım biraz... Şurada dinleneyim azıcık, geçer.”

Uzun uzun tepeye doğru diktim kafamı. Bir yandan da aklıma gelenlere engel olmaya çalışıyorum. Burnumun kanaması geçti ama üstüme bulaşmış kan hızla kurudu. Sıramı beklerken başladım üstümdeki kanı kazımaya. Tırnaklarımın arasına kaçan kan bana aniden kardeşim Mert’in ellerini hatırlattı. Bir keresinde kırmızı ojeler sürdüğünü gördüğüm ama görmemiş gibi davrandığım... O ojelerdir benim Mert’le sohbetimdeki kelimeleri azaltan. Bana kadınsı gelen hareketleri aile içinde bir türlü konuşulmuyordu. Bir keresinde annemle konuştuğumda “Nereden çıkarıyorsun böyle şeyleri?” demişti. Tüm bunlar kafamı kurcalarken Mert’i bir yere bırakmak, okuldakilere abisi olarak görünmek istemiyordum.

“Gölgeye geç istersen.” dedi hoca. Mert aklıma gelince kendi içimdeki gölgeye öyle bir kaçmışım ki, diğer tüm gölgeler küçük kalmıştı.

Mert naif biriydi. Sözü geçmeyen hiçbir şeyi talep etme huyu yoktu. O korkunç kazanın olduğu gün ben paraşüt yapmak için yola çıkmıştım. Annemle babamın tüm ısrarlarına rağmen Mert’i okul gezisine bırakmamıştım. Mert “Saçlarını sabırla uzatmış adamsın abi. Bir bana sabrın yok.” demişti. Bunu ilk kez yapıyordu. Şaşırarak yüzüne baktım. O da gözlerini bana dikmişti. Ayırık dişleriyle mahcup bir gülümseme takınmış, ardından dişlerini gıcırdatmıştı. Korkuyor mu, kızmış mı anlamamıştım. “Bırakamam Mert. Çok önceden ayarladık bugünün paraşüt buluşmasını.” “Ne tehlikeli şey şu paraşüt. Hayatınız pahasına yapıyorsunuz.” demişti. Cevap vermemiştim ama içimi bir ölüm korkusu kaplamıştı o gün. Hem bunu duyunca, hem de Mert’in bu ani isyanı ile tanışınca. Gözlerinde belli belirsiz bir buğulanma vardı.

Duyduğum ölüm korkusu meğer o kötü kazaya işaretmiş. Akşam paraşütten döndüğümde Mert’i kaybettiğimizi öğrendim. Okul gezisine gitmek için bindiği o otobüs devriliyor... Cinsel kimliğinden gizliden gizliye şüphe duyduğum kardeşimin, benim ihmalim yüzünden ölmüş olma ihtimali o kadar taşınamaz bir yükü ki... Burnum o gece de kanamıştı uzun süre. Ertesi sabah da saçlarımı sıfıra vurdurdum. Cenazede şöyle demişler arkamdan: “Üzüntüden saçlarını sıfıra vurmuş.”

Sonrası işte... Çok uzun zaman bıraktım paraşütü. Ne ben gidebildim, ne anne ve babam bu konunun açılmasını istedi. Ta ki bugüne kadar... Dağın eteklerine bakar bakmaz eski bir dosta gelmiş gibi rahatladım.

“Daha iyi misin?”

Hocayı duyunca başımı evet anlamında salladım. Bir kanın yayılma hızında ne kadar çalışırsa hafızam o kadar çalışmıştı. Anılar ne kadar yavaş kaydolursa kaydolsun bir kutudan çıkıp hatırlanmaları sadece birkaç saniye sürebiliyor böyle... Dokuz yıl öncesine gidebiliyor insan. Mert öleli tam dokuz yıl olmuş. Zaman nasıl da vurdumduymaz. İçimde bir yerlerde ölümünden hala kendimi sorumlu tutuyorum. Dokuz yıldır başka hiçbir Mert ile tanışmadım. Bu ismi duyduğum her yerden hızla uzaklaşıyorum.

Hoca “İyiysen atlayışa doğru geçelim,” dediğinde hazırlıksız yalandım ve kalbim hızlı hızlı attı. Tüm bu anıların arasında kaybolmuşum. Silkelendim. Bu atlayışı iple çekiyordum. Şimdi rüzgâr beni çağırıyordu. Tanıdık bir kokuya, uğultuya teslim olmaya ihtiyacım vardı.

Koşarak tepeden uçuruma doğru süzöldüğümde bir kez daha yıllardır bu anı beklediğimi fark ettim. Karşıdaki dağın eteklerinden bir ses duydum. Dağın eteğinin tam göğsünden fırlamıştı o ses. Kendimi tutamayıp ben de bağırdım: “Ne enfes bir dağ!”

Hoca şaşırdı. Arkamda kıpırdanmasından anladım. “Karşıdaki dağın adı Mert. Tüm atlayanlar mert olsun diye bu ismi vermişler sonradan. Ona bak ve güç al korktuysan.” dedi.

Başladım ağlamaya. Gözyaşlarımı süpürüyordu rüzgâr...

Ah benim kardeşim. Nasıl bir suçtu benim sana hissettiğim öteleme ve ihmal. Şimdi bak adını verdikleri bu dağın eteklerine karşı süzülürken seni kucaklıyorum. Bir süzülme, bir güneş batışı... Rüzgâr beni kucaklıyor, ben de seni. Mırıldandım:

“Yaşamak güvenli... Ölmek de güvenli... Özür dilerim Mert.”

Sadece evde giyebildiğim, karo desenli, gri bir çorabım var. Az önce yere düşen bir şeyi almak için eğildiğimde ayağımla denk geldik. Bu can sıkıcı çorapla yüz yüze gelmek aniden hüznlendirdi beni. Ayağım bir başkasının ayağı gibi gözüktüyordu. Dün aldığım, bakkalda olabilecek en dandik şarabın çok buruk tadının, yediğim yemeğe rağmen tesirini yitirmemiş olması da çorabın bir anlık duygu patlaması yaratmasına sebebiyet vermiş olabilir. Hatta ve hatta yemek diye bahsettiğim şeyin, fırında ısıttığım ekmeğe sürülmüş krem peynirden ibaret olması da olabilir. Sonrasında ellerimi yıkarken kendimi aynada kıpkırmızı bir üst, onun da üstüne cart yeşil bir yelekle görmüş olmam da olabilir. Hele henüz sabah aldığım duşun üstüne, daha akşam bile olmadan elleye elleye bildiğin yağ içinde bıraktığım saçlarım tabii ki olabilir.

Masanın ayakları halıyı ittiriyor. Düzeltmesi çok zor. Tümünden bir eylem gerektiriyor düzeltmek. Amına koyayım öyle halının. Masanın da amına koyayım. Zaten geçen gün ayakları koyma yerini de kırdım. Tak diye boşluğa düşüyor ayaklarım. Bir daha küfür. Benim evimde eşya olup da küfür yememiş tek bir nesne yoktur. Evle küfür kıyamet kavga içerisindeyim her daim. Bakın size yemin ediyorum, geçen gün bu çamaşır makinesi denen denyo alet bir tutukluk yaptı, çalışmadı. Hay senin ben diye başlayan bir merasim sonrası ilk denememde, iki gözüm önüme aksın, çalıştı.

Son günlerde yalnızlıkla boğuşuyorum. Boğuşuyorum dediğim, cidden güreşiyorum. Bilgisayarda bir şey izlerken çışım mi geldi, hop telefona geçiyorum tuvalet yolunda. Evin uzak bölgelerine zinhar ayak basmıyorum. Alanım daraldı, içim de daralıyor. Havalarda soğudu. Yorganın altına bir de battaniye attım. Aman ne büyük değişiklik. Çorapları çıkarıp atmak istiyorum. Tamamen atmak. Yapmıyorum. Bu kadar boktan çorapları bile çıkarıp atamıyorum hayatımdan.

02.01. Uyuduğum odanın ışığının açık oluşuna aldırımıyorum ama içten içe beni geriyor bu durum. Çünkü her an evdekilerden biri uyanıp niye hala uyumadığımı sorabilir ve hiç istemediğim bir diyalog yaşayabilirim. Canım uyku çekiyor ama uyuyamıyorum. Niye böyle diye kendime kızıyorum. Dişlerimi dudaklarımın arkasında birleştiriyorum ve sıkmaya başlıyorum onları, ta ki bunun benim şu an yaşadığım kasveti geçirmeye yetmeyecek bir tepki olduğunu kavrayana dek. İnsanın kendi kendine panik atak geçirmesi boş bir odada, kendi kendine gülme krizine tutulması ile aynı şey gibi geliyor o an. Ama tek başına gülerken neden kendini salak gibi hisseder insan da hemen sonra kendini ağlarken bulur? Yalnızca gerçek bir gülümsemeyi mi uzun süre koruyabiliriz? İnsan kendini gerçekten aptal hisseder. Sonra yine geliyor içimi gıcıklayan hisse eşlik eden soru: “Gelecek ne zaman vaat olmaktan çıkıp bir tehdit unsuru haline geldi?” Daha dün Bursa’nın otobüslerinin renklerine göre aldığı ücretin değişmesi üzerine atıp tutuyorduk.

Zihnimin kontrolünü elimden bırakmadığıma ikna olmak için saçlarımı kestirme fikrine yoğunlaşmaya çalışıyorum. Bazı fikirler bazı duyguları örtbas etmek için uydurulmuş gibi geliyor o an. Sonra bir kapı sesi duyuyorum. Bu uyanan annem biliyorum. Birini kapı açış hızına göre tanımak komik ve huzurlu hissettiriyor. Her ihtimale karşı gözlerimi kapatsam mı? Annemi içinde bulunduğu durumdan kurtarmaya yetecek gücüm olsaydı bu küçük hesaplara girmezdim diye geçiriyorum içimden. Sonra kıcı kırık bir fikre yükseliyorum: “Ona kendini önemli hissettir!” “Yok yea!” diye cevap veriyorum sonra hemen kendi kıcı kırık fikrime. Bir süredir durmak ve dahil olmamak üzerine kafa patlatıyorsun ya dur artık diyorum. Benden bağımsız, doğal akışta gerçekleşen her olaya müdahale etmek konusundaki ısrarım, çok yazık dedirtecek bir noktaya gelmeden kendimi serbest bırakmalıyım. Çünkü başımdan geçenlere rağmen hâlâ bir şeyleri inkâr etmek için sonsuz ve engellenemez bir potansiyelim olduğu aşikâr.

Bir diğer mesele de birini ne kadar sevdiğinizi düşünürseniz düşünün, akan kanı size çok yaklaştığında geri çekileceğinizdir. Kendi sorunlarınızı paylaşmadığınız zaman başkalarınınkini dinlemeye dayanamazsınız. Bazen insanlara hafta sonu tatilinde ne yaptıklarını sormamızın tek nedeni, kendi hafta sonu tatilimizi anlatma isteğimizmiş gibi geliyor.

Üzerinde aylarca çalıştığınız bir konudan bahsederken bile konuştuğunuz kişinin yavaş yavaş konuyu değiştirip kendinden bahsetmeye başladığına şahit olmadınız mı hiç? Sütlaç veya yeni bir çift ayakkabı gibi şeylere abartılı tepkiler verip karşılığında orijinal bir yorum beklemek işgüzarlık değil mi? Benim hiçbir şeyim orijinal değil. Ben bildiğim bütün her şeyin ortak çabasıyım. Ve kimseye bir şey yapmadan yaşamayı başarabilen insanlara duyduğum öfkeyi çiğneyip çiğneyip tükürüyorum. Ben hiç kenarından yaşamadım hayatı. Biri taksi, biri bisiklet olmak üzere iki taşıt çarptı bana hatta yolun ortasından dosdoğru gidiyorum diye. İçine düştüğüm durumu çocukken örtündüğüm yorganıma benzetebilirim. Kocaman bir yorganın içinde nohut gibi yuvarlanıyorum. Ne kaldırıp atabiliyorum ne de içinde daralmadan yatabiliyorum. Geçmişi daha fazla hatırlamak canımı sıkıyor. Şimdiden önceki her şey, yanımda taşıyıp durduğum bir hikâyeden ibaret. Hemen başka bir şey düşünmek için gözlerimi kırıştırıyorum. Kanal değiştirmek gibi geliyor bu bana.

“Bana empati göster.”

Değiştir!

“Bana acımasız dürüstlük göster.”

Değiştir!

“Bana rüştümü ispat ettiğim bir şey göster.”

Değiştir!

“Bunca şeyin üstesinden gelmem için bana başıboş entelektüalizm* göster.”

Değiştir!

“Bana biraz mola ver.”

Kirpiklerimin birbirine vurma sesiyle zihnimdeki fotoğraflar da değişiyor sanki. Bir anda ilkokulda boynuma astığım plastik mataranın kokusu geliyor burnuma, moralim bozuluyor. Sanki orta sınıf bir koku olsaydı o kokuşmuş plastiğe benzerdi diye saçmalıyorum içimden ve anında pişman oluyorum. Ne zaman sosyal sınıflarla ilgili bir cümle düşünsem çok utanırım, şımarıklık gibi gelir. Böyle şeyler sanki bana düşmez, onu başkası yapsın biz öyle büyümedik deyip sıyrılmam gerekir bu durumdan. Başka bir fotoğraf beni İzmir otogarında babamdan ayırıyor. Gerçekliğini sorguladığım bir yöne doğru yürütüyor bu düşünce beni.

*Varlığın düşünceden, anlıktan doğduğunu öne süren, anlığın duyu ve istençten üstün olduğu görüşünü savunan öğretilerin genel adı.

Keyfimin yerine gelmesi için gözlerimi daha sert şekilde kapatıp bambaşka bir anı seçiyorum bu kez. Birini ilk kez arzuladığım an, bu an. Sevgilim beni sertçe duvara yaslıyor, duvarın soğukluğu ve parmaklarının sıcaklığı arasında sıkışıyor belim. Vücudumdaki tüylerin nereleirimde toplandığını görmeden anladığım ilk an, bu an olabilir. Ellerini kalçalarımın doğru indirdikçe sırtımdan yavaş yavaş yere doğru inen onlarca damladan birinin içindeymişçesine hissediyorum o akışı. Üstümdekileri bir çırpıda çıkarırsam göğüslerimin kokusu ona kadar gider mi? Önce el yordamıyla bedenimle tanışmasına izin mi vermeliyim? Ya beni beğenmezse ve tam da şu an hiç çekinmeden yüzüme vurursa kusurlarımı? Dünyadaki en sıkıcı şey çıplaklıktır. En sıkıcı ikinci şey ise dürüstlük. Ama o ısrarla yüzümü seyretmek istiyor, şaşıyorum. Bakışlarım yüzünden o an o halde olduğumuzu söylüyor. Burnunu boynuma gömerek, “Bana ne yapıyorsun böyle?” diye soluyor. “Sadece yüzün bile kendimi fena halde elliyormuşum gibi bir his veriyor, böyle güzel koktuğunu bilsem çok daha önce ulaşırdım sana.” diye de ekliyor. O an bedenimi ezberlemek isteseydi bu kadar rahatsız olmazdım buna eminim. Dudaklarıma doğru yaklaşmaya başladığını görünce ellerimi saç diplerine daldırıp bu gergin bakışmayı çat diye sonlandırıyorum. İlk öpücüğüm umurumda bile olmuyor o an. Yalnızca birinin beni uzun uzun izleme isteğine son vermiş olmanın zaferini yaşıyorum. Çünkü nasıl görüldüğünden sorumlu değilsin; ister çok güzel görün, ister bok gibi. Eğer öyle olsaydı kimse bana bakmıyorken kendimi yeterince gerçek hissedememekten korkardım.

Sanki geçmişteki hiçbir olay bir diğerinden önce ya da sonra yaşanmadı. Hepsine eşit uzaklıktayım. Hikâyemi oturup birine anlatmak istiyorum. Hikâyemi tekrar tekrar anlatmak istiyorum. Anlattığım şeyin, sadece bir hikâye olduğunu anlayana dek. Ve aynı şeyleri bir daha yaşamayacağımı. Anlattığım hikâyenin sadece olay örgüsünden ibaret olduğunun farkına vardığımda, geçmişimi bir kâğıt gibi buruşturup çöpe atabildiğimde, işte o zaman benim kim olacağıma karar vereceğiz. Ama kendime bir kılıf uydurup bir yere sığarsam, koca dünyada bir küçük tarlaya razı olmuş olmak, ölene kadar içimi kemirmeye devam edecek. Elde edeceğinizin sahip olduğunuzdan daha iyi olacağı umuduyla geçirilen yıllar. Daha iyi görünebilme umuduyla daha da kötü görüldüğünüz ve hissettiğiniz yıllar. Belki de gelecekte kaçıyoruz. Parçaları toplamaktan.

Sanki kaçarsak payımıza düşenden daha fazlasını yaşayabilecekmişiz gibi. Benim ise tek bildiğim bir süreliğine hiçbir şeyin çözülmesini istemediğim. Ulus Baker'in de dediği gibi: "Her şeyi anlamak zorunda değiliz anlamak yalnızca dünyayla ilişkimizin bir düzeyinden ibaret, tümü değil."

Kissing Colors*

Kaan Benli

İllüstrasyon

*Öpüşen Renkler

Limandan bana doğru yürüyorlar. Oturduğum kaldırımdan kalkıyorum fakat onları hazır ol vaziyetinde beklememek adına popoma kaldırımdan bulaşan tozları silkme hareketine sığınıyorum. Yürümeye devam ediyorlar, mesafenin bu kadar uzun olacağını kestirememiştim. Popomdan bacaklarıma inip biraz da bacaklarıma tokatlar atıyorum. Daha da yaklaşıyorlar. Son kozumu oynuyorum. Eğilip zaten bağlı olan ayakkabılarımı çözüp yeniden bağlamaya koyuluyorum. Şimdi yanımdalar.

-Selamm...

Ses çıkarmıyorum. Ayakkabımı bağlayışımı bir süre tepemden izliyorlar. Ayağa kalkıp “Huhh!” diye sportmen bir nefes vererek bacaklarımın üzerinde hafifçe yaylanıyorum.

-Selam!

Sıla eliyle kafamı işaret ederek biraz alaycı biraz şaşkın soruyor: “Bu ne?” Aslında sorunun cevabını biliyor da nedenini merak ediyor kafamdaki şapkanın.

-Şapka ya... Bugün aldım. Hoşuma gitti, istiyordum zaten bayağıdır da.

Sıla aniden irkilerek “Ah bu Barçın bu arada!” diyor. Barçın’la birbirimize sarılıyoruz. Çünkü ikimiz de hesapta yeni tanıştığımız kişilerle yapay bir baş selamı ya da el sıkışmasındansa sarılmayı tercih ediyoruz. Simdi de bunu hem birbirimize hem kendimize kanıtıyoruz. Bir yandan da “Ben de senin gibiyim.” diyoruz birbirimize. Ama ben daha çok diyorum bunu. Barçın’ın demeye ihtiyacı yok. Havalı biri. Muhtemelen uyuşturucu da kullanıyor. Bazen böyle insanların yanında kendimi öyle ezik hissediyorum ki, kendi kendime şöyle seçenekler sunuyorum: “Böyle havalı olacaksın ama hep uyuşturucu kullanacaksın, ya da ezik olacaksın ama hiç kötü alışkanlığın olmayacak.” Her zaman birinciyi tercih ediyorum. Hayatımsa tam tersi yönde akıp gidiyor.

Sıla “Görüşmeyeli uzun zaman oldu, ikimiz de birbirimizi üzdük ama çok zaman geçti üstünden.” dercesine kollarını bana uzatıyor. Elleri sırt çantamın iki yanına tutunuyor. Benimse ellerim onun sırtını hafif hafif dövüyor. Kaşe montu hurç kokuyor. İstanbul’da soğuklar yeni başlıyor.

Neredelermiş, diye soruyor Sıla Barçın’a.

Yoda'dalarmış, diyor Barçın. Siz gelince belki başka yere geçeriz, dediler.

Bana bakarak "Ne yapalım?" diyor Sıla.

Tabii ki de ağzıma en yakışan cevabi veriyorum: "Fark etmez." "Kimler var?" diye ekliyorum. Can, Tolun ve İbrahim varmış. (O İbo diyor) Yoda'ya doğru yollanıyoruz.

-Şapkayı sevmedin mi?

-Yoo güzel olmuş. Alışık olmadığım için garip geldi birden.

-Ya ben de alışık değilim de bayağıdır istiyordum. Bana normalde çok yakışmıyor şapka falan ama bu süet, yeşil bir de o yüzden aldım direkt. Sen aynı dönem misin Sılalarla Barçın?

-Evet.

-Sen de 96'lısın o zaman?

-Yok.

-Kaçlısın?

-93.

-Güzel.

-Buradan gireceğiz.

Kapısında araba park etmemesi için konulmuş orijinal boy Yoda dubaları olan bir mekâna giriyoruz. Duvarları ışın kılıçları ile aydınlatılan bir koridordan geçiyoruz. Barın üzerine konumlandırılmış turuncu küçük bir tüplü televizyonda tabii ki de Star Wars oynuyor. Barçın ve Sıla hızlı hareket eden ama telaşsız görünen bir garsona sarılıyorlar. Boynunda barış işareti dövmesi olan hızlı ve telaşsız garson benle selamlaşmıyor.

-Nerede bizimkiler?

-İbolar mı? Bahçedeler. Gelin beraber gidelim.

Koridorun sonundan bahçeye çıkıyoruz. Yuvarlak masa etrafında oturan üç erkekten ikisi ayağa kalkıp Sıla ve Barçın'la öpüşüyorlar. Sonra Sıla ve Barçın dizini masaya dayamış oturan çocuğu sıra sıra öpüyorlar. Çocuğun ayağa kalkmayıp insanların onu hususi öpmeye gitmesi bir engellinin doğum günü partisini çağrıştırıyor bana. Çocuklarla tokalaşmak yerine ellerimizi bilek güreşi pozisyonuna getirecek şekilde birbirine şaplatarak selamlaşıyoruz. Barçın boş sandalyeye yerleşiyor. Sıla arkadaki masadaki sandalyeyi izin isteyerek alıyor. Başka boş sandalye yok. Barış işaretli garson "çözeceğini" söyleyip gidiyor.

Masanın başında dikili kalıyorum. Sanki bu durumdan hiç rahatsız değilmişim umurumda değilmiş izlenimi vermek için o an masada kim konuşuyorsa konuştuğu konuya dikkat kesilmişim gibi gözümü ondan ayırmadan bakıyorum. “Durun şimdi sandalyeyi mandalyeyi bırakın, Tolun arkadaşımız çok önemli bir konudan bahsediyor!” demeye çalışıyorum bedenimle. Ya da “Bir dakika, bir dakika! Can şu an o kadar önemli bir noktaya parmak bastı ki benim sandalye düşünecek halim kalmadı.” tavrına bürünüyorum. Bir milyon yıl sonra garson elinde sandalyeyle geliyor, masadaki herkesin sandalyesini birbirine yakınlaştırmasıyla kendim kadar bir yere sığışıveriyorum sandalyemde. Kızlar ve çocuklar burada mı oturalım yoksa başka bir yere mi geçelim konusunu tartışıp nihayetinde burada kalmaya karar verirken masanın altındaki elektrik sobasına botumu değdirip çekiyorum. Duman çıkınca çekiyorum biraz soğuyunca tekrar değdiriyorum.

-Bursa’dan geldin dimi abi? Nasıl Bursa? Daha soğuktur.

-...

Kıkırdamalarını duyup başımı kaldırıyorum. Ben de gülümseyerek katılmaya çalışıyorum onlara. “Adam soğuktan uyudu dondu sandım ya la cevap vermeyince! Kanka Bursa nasıl dedi İbo duymadın.” diye soruyu yeniliyor Tolun Bey.

-Hadi ya duymadım. Bursa soğuk ya. Burası gibi ama biraz daha soğuğu. Yani nasıl diyim yüzde on daha soğuğu. 3-4 derece daha soğuktur... O da belki.

-...

-Sen neler yapıyorsun, İngiliz Edebiyatı’ydı dimi? diyerek Sıla’ya bakıyor Tolun.

“İngilizce öğretmenliği.” diye düzeltiyoruz Sıla’yla aynı anda.

-Ha pardon İngilizce öğretmenliği doğru.

İbo hemen söze karışıyor:

-Kanka biz niye öğrenemiyoruz İngilizce ya? En fazla İngilizce gören ülkelerden biriyiz, hatta en fazla gören ülkeyiz ama okul bitiyor hala simple present tensten öteye gidemiyoruz. Hani bir klişe vardır ya geçmişte olmuş ama etkisi devam eden zaman... Ya bir siktirgit amınakoyim bana bunu öğretme! İşime yarayacak şeyler öğret konuşayım. Konuşma İngilizce’si çok farklı değil mi abi? Amerikalı biliyor mu sanki simple present tense!

Bu konuyu uzatmak istemediğim için iki kelimelik, kimseyi tatmin etmeyecek bir cevap veriyorum.

-Evet doğru.

-Abi ne güzel mis gibi mesleğin var ha değerini bil. Bize bak sürünüyoruz. Ya girip devlet tiyatrosuna bordrolu oyuncu olacaksın, (Bordrolu oyuncu derken elleriyle tırnak işareti yapıyor ve gözlerini deviriyor.) ya gidip Güldür Güldür’de saçma sapan televizyona iş yapacaksın, para kazanacaksın ya da aç kal diyor sana devlet. Net yani... Senin kafan rahattır bu konularda mesela... Öğretmen olsam direkt evlenirim hemen de çocuk yaparım. Bak bu adam çok akıllı bi adam (bana dönerek) sen çok akıllı bir adamsın, işini biliyorsun.

Biri sizi över gibi yapıp aslında kendisini övüyorsa bu durumdan sizi kurtaracak yegâne şey özgüvendir. Özgüven probleminiz varsa vay halinize.

-Ya aynen de öğretmenlik de şimdi istemiyorum. Para için yapacağım bir süre ama asıl isteğim dramaturji, yazarlık falan.

“Abi sen benimle bir gün vakit geçir, şu isteğinden vazgeçmezsen hiçbir şey bilmiyorum. Dramaturji düşünmekten artık hiçbir şeyi keyifle izleyemiyorum lan. Her şeyi o açıdan görüyorum artık. Yapma kendine bunu yıpratıcı bir şey bu.” diyor Can.

Bu da kendini gömerken aslında övmek. Keyifle film izleyemiyormuş...

-Kanka Amerika’ya gitmişsin Sıla söylüyordu ne kadar kaldın orda ne iş yaptın? diye soruyor İbo.

-3 ay kaldım. Pizzacıda çalıştım.

-Vaaaaaaay adam hem yakışıklı, hem zeki, hem mutfakta iyi. Sıla niye ayrıldın mis gibi çocuktan?

-Ya saçmalama salak!

Bu durumdan iyiden iyiye sıkılıyorum. Beni böyle okşaya okşaya gömmeleri canımı sıkıyor. Bedenim küçülmüş ufacık kalmış gibi hissediyorum ama bir şey yapamıyorum. Bu durumla nasıl başa çıkılır, seni överken gömen bir tip nasıl alt edilir bilmiyorum.

“Abi çeviri yapmayı falan düşünüyor musun? Ben mesela Beckett okumayı Stoppard okumayı çok seviyorum ama bir sürü çevrilmemiş metinleri var. Ben okuyorum kendi dilinden ama bi sürü insana ulaşmıyor mesela bunlar.” diyerek yine büyük bir derde değiniyor Can.

Sohbet artık tamamen benim üzerimden dönüyor. Kendimi kesilip biçilen bir kadavra gibi hissediyorum.

-Çeviri birkaç defa yaptım da tiyatro metni çevirmediğim hiç. Ama yapmayı istiyorum. Beckett'i ben de çok seviyorum bu arada.

-Varoluşçuluk candır dostum.

-Evet.

“Abi peki anlık tercüme yapabilir misin? Normalde yaparsın da sanatsal bir metni mesela bir şarkıyı çevirebilir misin anında İngilizce'ye?” diye soruyor İbo.

-Bilmiyorum denemedim.

Niyetlerini tam olarak kavrayamasam da bir alay seziyorum. Fakat agresifleşirsem, ortada bir şey yokken durduk yere gerilim çıkaran çocuk olmaktan çekiniyorum.

-Deneyelim hadi, var mı aklınızda şarkı?

“Şarkı yok da bir şiir var.” diyor Can.

-Ooooo şiir... Şiir olur mu abi çevirebilir misin?

-Bilmiyorum ki, bir deneyeyim.

Can sesini geriye atıp şu iki dizeyi performe ediyor:

“Canan ki degüstasyona gelmez, balık pazarına hiç gelmez.”

Şiiri çevirmeye çalışıyorum. “Canan, such a girl... She aint come to degustation...” Gibi şeyler mırıldanarak ıkınıyorum. Degüstasyon kelimesini degüsteyşin diye telaffuz edip onaylıyorlar mı diye yüzlerine bakıyorum. Ciddiyetle dinliyorlar.

“Degüstasyon ne?” diyerek nihayet sohbete katılıyor depresif Barçın.

“Fransızcadan gelme herhalde bilmiyorum ki.” diyor Can.

“Baskı gibi bir anlamı vardı galiba.” diyorum hiçbir fikrim olmasına rağmen. Nasıl olsa hiçbiri bilmiyor diye sallayıp bilir görünmek istiyorum. O an masadaki herkesin birbirine attığı hınzır kaçamak bakışlardan bu kelimenin anlamını aslında bildiklerini fark ediyorum. En azından degüsteyşin demeseydim keşke. Bir gol daha yedim. Sıla'yla göz göze geliyoruz. Bakışlarında bir acıma seziyorum. Olayı anladığımı fark edip sohbet kanallarını değiştiriyorlar ve orada bulunduğumuz sonraki 1 saat içinde bana sevecen davranmaya çalışıyorlar. Dalga geçtikleri için vicdan azabı çekmeleri dalga geçmelerinden daha çok canımı sıkıyor.

Bir saat sonunda kalkıyoruz. Herkes hesabını ödedikten sonra kapının önünde buluşmak üzere sözleşiyoruz. En son ben ödüyorum. Yanlarına gittiğimde “Hep birlikte İbolara geçeceklermiş, biz napalım? Gelmek ister misin? Sana anahtarı da verebilirim yorgunsun hem dinlenmek istersen...” diye geveliyor Sıla.

-Tamam, ben eve gideyim o zaman. Size iyi eğlenceler.

Sıla arkamdan sesleniyor:

-Sen kapıyı kilitle içeriden ben gelecek olursam arayıp uyandırırım seni açarsın. Ama büyük ihtimal gelemem zaten 1 saat sonra son vapur. Yetişemem muhtemelen.

Tamam, diyorum, kilitlerim. Eve yollanıyorum. Bu akşam onunla uyumayı hayal ediyordum. Aslında telefonla konuşurken o da beni özlemiş görünüyordu. Muhtemelen hayal kırıklığına uğradı. Eve vardığımda anahtarları kapının üst eşiğindeki boşluğa sıkıştırıp otobüs bulmak umuduyla otogarın yolunu tutuyorum.

Benimle dalga geçmelerine o kadar bilenmişim ki bu olayı beş yıl boyunca herkese “Benimle dalga geçtiğini sanan kerizlere izin verip asıl komik duruma düşenin onlar olduğunu izlediğim gece” olarak anlatıyorum. Numaralarını yemiş gibi görünüp zekâm sayesinde onlarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynadığımı her fırsatta dillendiriyorum. Geçen zaman içinde bu gece önemini yitirmiş olmalı çünkü o anki durumumu dışarıdan daha sağlıklı görebiliyorum artık. Ama keşke o simple present dediğinde hayır ona present perfect denir, diye ağzının payını verseydim. Ayrıca İngilizcede de yaygın kullanılır.

Çocuk olduğumu bildiğim zamanlar hatırlıyorum. Çocuk hissettiğim zamanlar hakkında şüpheliyim. Zaman benim için dönemlerdi özünde, benden de uzun dönemler bekleniyordu. Yeniydim buralara. Neye ve kime benziyordum? Anlayamıyorum. Bir tek kısa saçlarım. Her şeyden daha fazla biliyorum saçlarımın kısa olduğunu. Her şeyden daha fazla hissediyorum kafamdaki kot şapkayı.

Ben onlara bakmadıkça yüzümü tam göremiyorlar. Güvenli bir vücut jesti olarak geliştirdiğim omuz düşürmeyi bu zamanlarda keşfettim. Yemediler. İnsanların ne kadar uzun olduğumu söylemeye karar verdikleri bir dönem geçirdik. Bence yine bir numarası yoktu. Her şeydeki huzursuzluktan biraz gibi düşünülebilirdi. Benim için gayet normal ve rahat bir şekilde büyüdüm. Sıra sıra dişlerim çıktı. Kızamık ve kabakulağı bir hafta arayla geçirdim. Kabakulağı alt komşu misafirinden kap-tım. Çok gece ateşlendim. Sokağa çıktığım her gün bazı yaralarla eve döndüm. Annemle babamın ne söylediğini anlayabilmek çok zamanımı almadı. Artık eve gelenleri tanıyabiliyordum. Dedem arkadaşım, anne-annem dedemin arkadaşı, teyzem de evin diğer küçüğüydü. Annemle babam ayrılmadan önce bitlendim. Herkesin gittiğine emin oluncaya kadar da kot şapkasız sokağa çıkmadım. Kot şapka kimin fikriydi, hiç sormadım.

Bitler kafamda yaşayabildikleri için saçlarımı uzatmamın benim için yararsız ve bitler için de azdırıcı bir kuvvet olduğunu anlattılar. Aksi için ısrarcı olmadım. Kısa saçlarımı kabul ettim. Çok da fark etmezdi. Bitlerle yaşadığımı fark etmiyordum. Arada verdikleri huzursuzluk ve onları yakalamam için tutuşan bir hırs ama kolaylıkla baş edebiliyordum. Şimdiye nazaran. Aklıma pek gelmiyordular. Dikkatim onları seçmiyordu. Bir süre sonra durduğumda ilk kez yürüdüklerini hissettim. Adımlarını dinlemeye çalışırken yine unuttum ama her gün biraz daha dinledim. Daha az unutmaya başladım. Artık orada olduklarını bilerek uyanıyordum. Her boş kaldığımda kafamda gezenleri yakalama hissi beni oldukça yormaya başlamıştı. Geceleri ateşleniyordum. Kafam her gece gazete kâğıtları ile gazlanıyordu. Annemin eli hızlanmıştı. Gün geçtikçe ne yaptığını daha iyi biliyordu. O sıralar sokaklar da sık sık gazlanıyordu. Sanırım ben ve böcekler için. Şimdi o koku ile nerede karşılaşsak hâlâ yasak yasak içime çekerim. Sanki onu duymuyormuşum gibi. Hiç fark etmemişim gibi. Tanışmamışız gibi.

Hâlâ bitlerin neden o kadar uzun süre kafamda yaşayabildiklerine dair kesin bir fikrim yok. Pis bir çocuk olmak daima seçeneklerden biri. Çocuk olmak zaten yeterince iddia barındırıyor. Sokakta oynamak ise bulaşması için en tehlikelisi. Diğer eşit bir tehlike, birçok çocuğun okul öncesi eğitimi için uğrak yeri olan anaokulları. Ben de gidiyordum. Makas kullanmayı vaat ettikleri konuşuluyordu her yerde. Bitler için bütün şartları sağlıyordum. Annem her sabah kot şapkamı çıkarmamamı tembih ediyordu. Sakın diyordu. Tamam diyordum. Anaokul müfredatı kesinlikle konuşulduğu kadar tatmin edici değildi. Hepimizin dikkati aynı anda oldukça farklı yönlerde doğru dağılabiliyordu. Gün limitinden uzakta, yer yön duygularımız yapılandırma sürecindeyken herkes kendi istediği olsun istiyordu. Çok istiyordu. Bu yüzden herkesin istekleri oldukça net ama uzlaşmaya açık değildi. Mevzu çıkartmak ve mağduriyet arasında çok ince bir çizgi vardı. Kâğıt tüketimimiz kafamı karıştırıyordu.

Toys R Us Türkiye pazarından çekilmeden önce, babamın iyi bir gününde, ona kullanamayacağımı o anda hissettiğim ama aidiyeti için çok heyecanlandığım bir pastel boya seti aldırıştım. Bu durum bir daha hiç tekrarlanmadı. Boya seti kalem inceliğindeki pastel boyalardan oluşuyordu. Çok renkteler ve pasteldiler. Ertesi gün okulda ne yaptık hatırlamıyorum ama boyalar için zaman geliyordu. Kısa süre sonra okuldan çıkıp gidecektik ve ben gitmeden tüm yeni pastellerimi dörder beşer avucuma alıp iki elimle, tüm gücümle, boyayacağım. Hazırım. Sarı dolaplara doğru yürüyorum. Tam anlayamadığım bir şey oluyor. Keyfim kaçtı. Heyecanımı garipsedim. Boyaları alırken sıcaklığım fazlalaştı. Kot şapkamı hissedebiliyordum. Alnım terliyor. Şapkam alnıma batıyordu. Kaşınıyorum. Döndüm gittim yerime. Elimde setim. Ortada oturuyorum. Jelatinini açtım boyaların. Hayır. Hiç istemiyorum. Şu an bunu niye yapıyorum? Çektim attım jelatini ve durmamla ikişer, üçer, teker teker düştüler önüme. Elimle öldürdüm. İlk kez yapmıyordum. Sakin ve hızlıydım ama yeniden düşeceklerini biliyordum. Yanımdaki gördü. Göz ucuyla bakiştık. Önüne döner gibi yaptı ama bana bakıyor. Ben boyalara bakıyorum ama kapağı açamıyorum. Plan belliydi.

Bir boya alıp sonra daha fazlasını. Tüm gücümle. Planı biliyordum. Ama kaşınıyordum. Adımlarını saysam sayarım, sayamıyorum. Renklere bakıyorum. Kaşıyamıyorum. Hayır. Kaşımak istemiyorum. Sadece şu an yok olsunlar istiyorum. Bir tane daha düştü. Masada yürümeye başladı. Elim gitmedi. Hevesimi artık hissetmiyorum. Öldürmeyeceğim. Onu sıradan yere doğru düşürdüm. Diğerlerinin kafamın önünde olduklarını duyabiliyordum. Biraz bekledim. Biraz daha bekledim. Hâlâ hissedebiliyorum ama sayamıyorum. Alnım daha çok terliyor. Çok pis hissediyorum. Elim kafama doğru giderken en azından orta bir hızda kaşımaya karar veriyorum ve çok daha kötü oluyor. Topluca döküldüler. Artık hiçbir şey yapamazdım. Sıra küçük hareketler ile saklayamayacağım kadar kalabalıklaştı. Yanımdaki hâlâ bana bakıyor. Onu korkutuyordum. Şakaklarımdaki adımları duyuyorum. Şimdi neden sayamadığımı anladım. İğneye benziyor adımları. Acı ve hissin kaybolma arası. Artık renklere bakmıyordum. Hevesim buradan çok uzaklaşmıştı. Onlar kazanmıştı. İlk kez varlıklarını bu kadar hissedebiliyordum. Şakaklarımdan çeneme indiklerini. Kurumayan sıcak damlalar gibi. Gözümü kararttım. Çenemi kaşımaya başladım. Yoktular. Çenemde hiçbir şey yoktu. Birkaç tanesi önce omzuma oradan sıraya düştü. Bu bir tür gövde gösterisiydi belki de. Kulağıma doğru daha önce hiç inmemişlerdi. Çenemi bir kez daha yokladım. Yanıyordum. Kulağıma girerlerse ne olabilirdi? Midem içimde dönüyordu. O sırada neye karar verdim, anlamadım. Kaşdığımı da hatırlamıyorum. Ama döküldüler. Yanımdaki en sonunda benden uzaklaştı.

Eve gitmeden boyalarla beraber dolaba doğru yürüdüm. Anladığım kadarıyla yarın şikâyet edilecektim. Omuzlarımı düşürdüm. Kimselerle göz göze gelmeden dolabımı açtım. Dolaplar küçüktü. Ne vardı içinde bilmiyorum. Belki de hiçbir şey yoktu. Dolabın içine soktum elimi, paketi ters çevirdim. Boyalara ilk kez onları dökerken dokundum. Dolabı kitlemeden çıktım gittim okuldan. Çantamı tekmeleyerek eve yürüyorum. Gözlerimde yaş ama günü bitiriyor olmanın gururu da var. Apartmana girdiğimde çıkarıyorum kot şapkamı. Eve gidince de anneme ben anlatıyorum olanları. Sonra o karar nasıl alındı hatırlamıyorum ama anaokuluna bir daha dönemedim. Annem boşanıyordu. Babam ne yapıyordu, bilmiyorum.

Herkesle sessiz bir anlaşma yaptık. Pastel boyalarımı kimseyle dönüp almadık. Sanırım ben yeterince peşine düşmedim. Kimsenin de pek pastellik kafası yoktu. O dönem annemle evde ikimiz yaşadık. Elektrikler kesikti bir hafta. Dedemin haberi olmayan borçlarımız vardı. Gecele-ri herkes yatağında, öğle uykularını daha çok annem uyurdu. Akşama doğru cama geçer iki uçtan sokağı izlerdik.

Bir sabah kalktığımda anaokulu fotoğrafım evin salonundaydı. Annem gidip almış. O sabahtan kısa bir süre sonra dedemlere taşındık. Portmantonun karşısına astı dedem fotoğrafı. O evden çıkana kadar da orada durdu. Bir on yıl kadar. Şimdi depoda. Saçlarım kesik, deniz mavisi balıkçı yaka bir tişört ve kafamda kot şapkam. Doğru anda hatırlanmayı bekliyorum. Henüz makas kullanmakla ilgili bir sıkıntı yaşamadım. Okul sıralarında genelde arka ortayı tercih ettim. Yanımda oturanlara da bir o kadar dikkat ettim. Kafamda olanlarla ayrıca ilgileniyorum.

Sardı bu gece yüreğimi
nefesim kursağında
soluk
yılğın ve acımasız
bi'düğüm oluverdi

ve üşüyen ellerim
...ayaklarım... kasıklarım... ve sırtım
bedenimi istila eden
bu apansız şeye
direnmekle meşgulken

ben bulamadım penceredeki
kızıl buz taneciklerinin
bana hangi suretle
bi'şeyler anlatmak isteğini

bi'şey var orada
şimdi
yanı başımda
şimdi
içerde mor kristalleri ile
yumuşayan
sıcak bi'olgunlukla başbaşa

